

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

Nog over de mogelijkheid van de rechtstreeksche dagvaarding na bevel van de raadkamer, doch tegen personen die niet in dit bevel vermeld zijn.

1. — Al de juristen en praktijks van het recht die zich, hetzij om redenen van wetenschappelijke orde, hetzij om redenen van praktisch belang, om vraagstukken van strafrechtspleging bekommeren, zullen nog in het geheugen hebben dat de oplossing van de vraag waaraan de titel van het huidig artikel herinnert in den loop van de jongste maanden aanleiding heeft gegeven aan een twistgeschrift.

Ter gelegenheid van beslissingen van verschillende hoven en rechtbanken, die de vraag hadden moeten oplossen, hadden wij het genoeg gehad er de aandacht van de lezers van dit blad op te vestigen (1).

Een ander medewerker van dit blad, de Heer Substituut van den Procureur des Konings, Van Hille, had dan ook over hetzelfde vraagstuk, eenige weken nadien, een zeer belangrijke uiteenzetting gepubliceerd (2).

Indien wij het aandurven dit vraagstuk nogmaals te bespreken, is het omdat thans het Verbrekingshof door een arrest van 27 Mei 1935, er een definitieve oplossing heeft aan gegeven.

Vooraleer dit zeer belangrijk arrest te willen bespreken, zullen wij kortbondig aan de termen van het vraagstuk herinneren.

2. — Wanneer nopens zekere strafbare feiten een onderzoek ingesteld wordt, gebeurt het vaak dat de Procureur des Konings de zaak in onderzoek stelt

zonder bepaalde personen te noemen, tegen dewelke de vervolgingen worden ingespannen.

Volgens de gebruikelijke terminologie zegt men dat het onderzoek plaats heeft « tegen onbekenden ».

Zooals elk onderzoek kan het alleen een einde nemen door bevel van de Raadkamer.

Ofwel zal deze onderzoeksrechtsmacht een bevel van niet vervolging vellen (non-lieu); ofwel een of meer personen voor de boetstraffelijke rechtbank verzenden door een bevel van verzending.

Wanneer de Raadkamer een bevel van niet-vervolgeling velt, heeft deze beslissing op voorloopige wijze en in een zekere mate kracht van gewijsde.

Na zulk een beslissing mag noch de Procureur des Konings, noch een eventuele burgerlijke partij een rechtstreeksche dagvaarding voor de boetstraffelijke rechtbank uitvaardigen (3).

In dit geval mag alleen eventueel, indien nieuwe bezwaren bestaan, het onderzoek heropend worden, waarop een nieuwe beslissing van de raadkamer noodig zal zijn.

Wanneer de Raadkamer in tegendeel een of meerdere personen, die zij volgens het onderzoek als daders aanziet, naar de boetstraffelijke rechtbank verzendt, kunnen de Procureur des Konings of de burgerlijke partij van meening zijn dat een ander persoon de eigenlijke dader is van het strafbare feit. Mogen zij in dit geval dengeene dien zij den dader

meenen te zijn voor de boetstraffelijke rechtbank rechtstreeks dagvaarden?

Voor den Procureur des Konings zal de vraag zeer zelden gesteld worden.

De bundel van het onderzoek wordt hem immers op het einde van het onderzoek medegedeeld door het bevel van « weze medegedeeld » van den onderzoeksrechter. Op dit oogenblik zal de Procureur des Konings zijn eindrekvisitorium naar de Raadkamer richten en zal hij de verzending van degeenen, die volgens hem de daders zijn, van de raadkamer rewireeren.

Indien hij dit heeft gedaan, zal de beslissing van de Raadkamer voor hem bindend zijn en geen rechtstreeksche dagvaarding door hem uitgevaardigd mogen worden tegen door de Raadkamer uitdrukkelijk buiten zake gestelde personen.

Het is dus alleen in het zeer zelden geval in hetwelk de Procureur des Konings na het opmaken van zijn eindrekvisitorium eene andere meening zou moeten toegedaan zijn nopens de persoonlijkheid van den dader dat de vraag van de mogelijkheid van de rechtstreeksche dagvaarding voor hem zou oprijzen.

Voor de burgerlijke partij, in tegendeel, zal de vraag dikwijls worden gesteld.

De burgerlijke partij heeft immers zeer dikwijls geen deel genomen aan het voorafgaandelijk onderzoek en het kan dan ook gebeuren dat de personen die zij als de daders aanschouwt, niet in betichting worden gesteld door den onderzoeksrechter, noch vervolgd worden door het Openbaar Ministerie, noch verzonden worden door de Raadkamer.

Mogen in die omstandigheden deze personen rechtstreeks gedagvaard worden voor de boetstraffelijke rechtbank wanneer de Raadkamer een bevel van verzending heeft uitgesproken tegen één of verschillende andere personen?

Het geval is niet zoo theoretisch als de abstracte bewoordingen van onze uiteenzetting het zouden kunnen doen vermoeden.

In zake auto-ongevallen namelijk, zal men dikwijls zien dat twee of meerdere autovoerders als de verantwoordelijke daders aanzien kunnen worden naar de interpretatie die aan het reglement op het verkeer gegeven wordt.

Indien het onderzoek eenzijdig wordt gevoerd, zal soms een van de eventueele daders alleen vervolgd, in betichting gesteld en voor de boetstraffelijke rechtbank verzonden worden.

In onze reeds aangehaalde studie hebben wij een stelling verdedigd volgens dewelke deze rechtstreeksche dagvaarding mogelijk was.

Wanneer A, B en C de mogelijke daders waren, en wanneer de Raadkamer, na een oordeel geveld te hebben over bezwaren die tegen A bestonden,

dezen laatste alléén voor de boetstraffelijke rechtbank had verzonden, mocht men, ons inziens, niet zeggen dat deze rechtsmacht op stilzwijgende wijze een bevel van niet-vervolg had geveld tegen al de andere personen.

Het was, volgens ons, steeds gevaarlijk van uit een bevel dat over A geveld was geweest, forma negandi, een beslissing tegen andere personen af te leiden.

Tegen deze stelling kon, zooals wij het zelf in ons artikel voorzagen, een bezwaar worden geopend.

Men zou immers kunnen beweerd hebben dat het onderzoek niet « in personam » doch « in rem » geschiedt en dat bijgevolg de Raadkamer over *het feit zelf* dat aanleiding *kon* geven aan verschillende verzendingen, uitspraak had gedaan of ten minste had moeten doen.

Door in dit *feit*, alléén de reden te zien tot *éene* verzending, had zij noodzakelijkerwijze de verzending van al de andere personen moeten verwerpen.

Deze opwerping, waarvan wij reeds gewag hadden gemaakt in onze uiteenzetting (4), werd door den Heer Substituut van den Procureur des Konings Van Hille, die in zijn reeds aangehaalde studie de tegenovergestelde stelling vinnig en behendig had verdedigd, volledig uiteengezet.

Om aan deze opwerping te antwoorden, hadden wij dan gemeend een onderscheid te mogen voorstellen tusschen de macht van den onderzoeksrechter en de bevoegdheid van de Raadkamer.

De eerste mocht, ons inziens, het onderzoek « in rem » leiden, dit wil zeggen dat hij nopens het feit waarvan hij kennis had, het onderzoek mocht uitbreiden tegen al de personen die in het strafbaar feit mochten betrokken worden.

Doch had, volgens ons, de raadkamer dezelfde bevoegdheid niet en wij citeerden hier het gezag van den Heer Pépin (5).

Deze rechtsmacht mocht alleen, naar hetgeen wij voorstelden, een beslissing vellen in de mate de zaak bij haar aangebracht was door het rekvisitorium van den Procureur des Konings of door het verslag van den onderzoeksrechter.

Daarom verweet onze achtbare tegenstrever ons van, na de juiste principen te hebben herkend (onderzoek in rem), « allerhande onderscheidingen te willen inroepen en verwarring te willen stichten » (6).

3. — Laat ons nu spoedig onderzoeken welke oplossing aan het vraagstuk gegeven werd door de 2de kamer van het Verbrekingshof, door het arrest van 27 Mei 1935.

Wij zullen eerst aanstippen dat het ditmaal ontegensprekelijk is dat het Verbrekingshof over het kwestieuze vraagstuk uitspraak heeft gedaan.

Het Hof bestatigt immers zelf dat ter zake een onderzoek ingesteld was geweest tegen onbekenden wegens aan zekere Comino veroorzaakte kwetsuren.

Na het onderzoek verzendt de Raadkamer, op eensluidend rekvisitorium van het Openbaar Ministerie, een zekere De Ruyter als betichte voor de boetstraffelijke rechtbank.

Het Openbaar Ministerie had tegen andere personen niet gerekwireerd en de onderzoeksrechter had niemand anders in betichting gesteld.

Daarop had Comino, die ook twee andere personen in de zaak wilde betrekken, die andere personen, de genaamde Huygh en D'Herde, rechtstreeks gedagvaard.

Het Beroepshof van Brussel had deze rechtstreeksche dagvaarding ontvankelijk verklaard, waarop de rechtstreeksche gedagvaarden een voorziening in verbreking hadden ingesteld.

Zij beweerden dat art. 127, 128, 130 en 246 van het Wetboek van strafvordering geschonden waren geweest, omdat, door het bevel van de raadkamer, die De Ruyter alléén voor de Rechtbank had verzonden, de onderzoeksrechtsmacht op stilzwijgende wijze, ten hunnen bate een bevel van niet vervolging zou geveld hebben.

Het Verbrekingshof verwerpt uitdrukkelijk deze thesis.

Het bestatigt « que l'ordonnance ne se prononce pas sur charges pouvant exister contre un autre que De Ruyter; que l'on ne saurait induire semblable décision du seul silence observé sur ce point par l'ordonnance et qu'on ne peut supposer dans celle-ci une décision qui n'y est pas exprimée ».

Maar het Hof vergenoegt zich niet met deze principieusverklaring. Op uitdrukkelijke wijze wordt door het Hof het argument weerlegd dat men uit het principie van het onderzoek in rem afleiden kan. Het Hof beslist dat indien de onderzoeksrechter met de wettelijke zending wordt gelast alle daders of mededaders op te zoeken van het feit dat in het rekvisitorium wordt vermeld en van tegen hen al de akten te doen die hij noodzakelijk acht en die door de wet worden toegelaten, *de zending van de Raadkamer essentieel verschillend is* (letterlijke vertaling van het arrest).

Welk is nu deze zending?

Wederom spreekt het Verbrekingshof zich uitdrukkelijk uit: « juge de l'influence des actes de l'information sur la poursuite, cette juridiction statue sur l'action publique mais dans les limites des réquisitions du ministère public ou des inculpations faites légalement par le juge d'instruction ».

Door deze principieusverklaring bepaalt ons Hooger Hof de rol van de Raadkamer met een nauw-

keurigheid die bij al de juristen het grootste belang zal wekken.

Zooals wij het hadden durven voorstellen neemt het Hof aan dat de Raadkamer alleen op den uitslag van het onderzoek een oordeel mag vellen.

Maar de mate waarin zij dit oordeel mag vellen wordt door het Hof, met meer nauwkeurigheid nog dan wij het hadden gedaan, bepaald.

Dan wanneer wij namelijk van meening waren dat de Raadkamer mocht beslissen in de mate de zaak voor haar aangebracht werd door het rekvisitorium van het Openbaar Ministerie en door het verslag van den onderzoeksrechter, zegt het Hof dat de onderzoeksmacht uitspraak zal moeten doen in de mate van het rekvisitorium en van de in betichtingstellingen die wettelijk door den onderzoeksrechter zouden gedaan geweest zijn.

Van zelfsprekend is het dat de bepaling van het Hooger Hof nauwkeuriger is, daar inbetichtingstellingen steeds een scherp afgelijnd karakter hebben, dan wanneer het verslag van den onderzoeksrechter, dat mondeling geschiedt, dit karakter niet heeft.

Wij hadden dan ook zelf in ons artikel het gevaar van deze onnauwkeurigheid aangestipt (7).

Uit deze belangrijke principieusverklaring over de rol van de Raadkamer, leidt het Hooger Hof een besluit af voor wat betreft de oplossing van het kwestieuze vraagstuk.

Bijgevolg, zegt het Hof, had de Raadkamer een machtovertreding gedaan indien zij aanleggers in verbreking (de rechtstreeksche gedagvaarden) voor de boetstraffelijke rechtbank had verzonden, wanneer zij nooit werden vervolgd door het Parket, noch in betichting werden gesteld door den onderzoeksrechter.

Uit de omstandigheid dat de Raadkamer de verzending van deze twee personen niet heeft bevolen, wanneer zij het niet mocht doen, mag men dus niet afleiden dat zij ten hunnen gunste een stilzwijgend niet-vervolgingsbevel heeft geveld (8).

Het Openbaar Ministerie mocht dus nog een rechtstreeksche dagvaarding uitvaardigen, hetgeen, bijgevolg, de burgerlijke partij ook mocht doen. Bijgevolg meent het Hof dat de grondrechtsmacht met de rechtstreeksche dagvaarding ontvankelijk te verklaren, de wet niet heeft geschonden en verwerpt het de voorziening.

Tevens heeft het Hof de gelegenheid gehad zeer belangrijke principieusverklaringen te doen, — om wille derwelke wij ons hier een nieuwe bespreking van het vraagstuk veroorloofd hebben.

A. LE PAIGE,
Assistent bij de Vrije Hoogeschool
te Brussel.

(1) Zie : Over de ontvankelijkheid van de rechtstreekse dagvaarding van de burgerlijke partij R. W. 25 Maart, 1933-34, col. 539 en volgende.

(2) Rechtstreekse dagvaarding na bevel der Raadkamer, doch door personen in dit bevel niet vermeld, R. W. 1933-34, col. 633 en volgende.

(3) Zie Verbrekingshof 8 April 1909, Belgique Judiciaire 1909, 589 en de arresten waarvan gewag werd gemaakt in onze studie, loc. cit. col. 539.

(4) Zie loc. cit. col. 541 en 542.

(5) Chambre du Conseil en matière répressive, n° 68, Belgique Judiciaire 1897, 636, zie ons art. col. 542.

(6) Zie Rechtskundig Weekblad 1933-34, col. 633 en 635.

(7) Zie Rechtskundig Weekblad 1933-34, col. 543.

(8) « Attendu qu'en conséquence, la Chambre du Conseil eut commis un excès de pouvoir si elle avait renvoyé les demandeurs devant le Tribunal correctionnel, alors qu'ils n'avaient jamais été mis en cause par le Parquet ni inculpés par le Magistrat instructeur que, dès lors, de ce que la Chambre du Conseil n'a pas ordonné ce renvoi, il n'est pas permis de conclure qu'elle ait rendu en faveur des demandeurs une ordonnance implicite de non lieu. »

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer. — 11 Juni 1935.

Voorzitter : M. Heyse.

Raadsheeren : MM. Daubresse en Lacroix.

Adv. Gen. : M. Van Durme.

Pleiters : Mters Melis en Hoornaert.

UNIFORM-VERBOD. — WET VAN 29 JULI 1934. — INTERPRETATIE.

De wet van 29 Juli 1934 is van toepassing op alle verweerinrichtingen, voor doel hebbende, in plaats van de politie, de orde te handhaven ter gelegenheid van meetingen of dergelijke vergadering.

Leden van een politieke partij, die, in een bepaalde herkenningsskleedij, op een vergadering van die partij aanwezig zijn met het doel de orde te helpen verzekeren en bedaren indien deze moest gestoord worden of overrompeld door politieke tegenstrevers, en die dus ingericht zijn om op deze kwestieuze vergadering den dienst der politie waar te nemen, vallen onder de toepassing van de wet van 29 Juli 1934.

O. M. t/ B. en anderen.

Beticht te Bornhem, kanton Puers, den 28 October 1934 : in overtreding met art. 1 en 2 der wet van 29 Juli 1934, een private militie of een andere organisatie van private personen waarvan het oogmerk is geweld te gebruiken of het leger of de militie te vervangen, zich met dezer actie in te laten of in hun plaats op te treden — opgericht, hem steun verleend of er deel van uitgemaakt te hebben;

Gezien het beroep ingediend op 18 April 1935 door 't Openbaar Ministerie, tegen de acht betichten, tegen het vonnis uitgesproken (door 3 Rechters) den 12 April 1935 door de rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Mechelen, dewelke, rechtdoende in boetstraffelijke zaken, zegt dat de betichting ten laste der acht betichten niet bewezen is;

Spreekt de acht betichten vrij zonder kosten;

Beveelt de teruggave der aangeslagen voorwerpen aan hun respectievelijke eigenaars;

Aangezien de beklaagden in betichting werden gesteld om te Bornhem, kanton Puers, den 28 October 1934, in overtreding met art. 1 en 2 der wet van 29 Juli 1934, een private militie of een andere organisa-

tie van private personen, waarvan het oogmerk is geweld te gebruiken of het leger of de politie te vervangen, zich met dezer actie in te laten of in hun plaats op te treden, opgericht, hun steun verleend of er deel van uitgemaakt te hebben;

Aangezien de wet voor doel heeft, het inrichten eener private militie die tegenover de wettelijke openbare macht zou kunnen gesteld worden, of de politie zou kunnen vervangen, te verbieden;

Aangezien het onbetwistbaar is, zooals het spruit uit de debatten der kamer van volksvertegenwoordigers, dat de wet toepasselijk is op alle verweerinrichtingen, voor doel hebbende, in plaats van de politie, de orde te handhaven ter gelegenheid van meetingen of dergelijke vergaderingen;

Aangezien uit het proces-verbaal der gendarmerie en uit de verklaringen der betichten (zie proces-verbaal Nr 847, verklaring van betichte Nuyts, welke door de andere betichten in hun conclusiën niet tegengesproken wordt) blijkt, dat zij ter gelegenheid van een publieke meeting der dinasos, gehouden te Bornhem, den 28 October 1934, bij Van de Velde, Adolf, in hun herkenningsskleedij er opgekomen waren met het doel de orde te helpen verzekeren en bedaren indien deze moest gestoord of overrompeld worden door politieke tegenstrevers;

Aangezien er uit spruit dat zij dus wel ingericht waren en ter kwestieuze vergadering gekomen om den dienst van de politie voor te nemen en ze te vervangen;

Aangezien de betichten in hun besluiten enkelijk inbrengen dat de wet het dragen van een bijzonder uniform als dusdanig niet verbiedt;

Aangezien die beweegreden zonder invloed is ter zake daar de betichten vervolgd worden wegens het feit, behoorlijk daargesteld en door zekere hunner bekend, als organisatie van private personen, opgetreden te zijn, met het oogmerk de politie te vervangen;

Om deze redenen :

Het Hof,

Rechtdoende bij tegenspraak:

Gezien art. 40 van het strafwetboek, 1 en 2 der wet van 29 Juli 1934 en 9 der wet van 31 Mei 1888; beschikkingen voor den heer voorzitter ter zitting aangehaald;

Doet het vonnis waartegen beroep te niet, en opnieuw beslissende met eenparigheid van stemmen,

Verwijst ieder der betichten tot een geldboete van

26 fr. gebracht op 182 fr. (wet van 27 December 1928);

Zegt dat iedere geldboete, bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd, zal vervangen worden door een gevangzitting van acht dagen;

En aangezien een genademaatregel van aard is de verbetering der hierna aangeduide betichten te verhopen :

Zegt, voor wat 1sten, 2den, 4den, 5den, 6den, 7den en 8sten betichte aangaat, dat de uitvoering van het arrest, uitgezonderd de kosten hierna bepaald, zal opgeschorst blijven indien gezegde betichten, binnen een termijn van drie jaar geen andere veroordeeling ondergaan hoofdens wanbedrijf of misdaad;

Verwijst de acht betichten hoofdelijk in de kosten der twee aanleggen, deze kosten in 't geheel beloopende : in eersten aanleg 66.85 fr., in beroep: 89.67 fr.

Verklaart, ingevolge alinéa 2 van art. 2 der wet van 29 juli 1934, de inbeslaggenomen uniformen, die de betichten van dienst waren of bestemd waren hun van dienst te zijn, verbeurd.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT

5 Juni 1935.

Voorzitter : M. Byvoet.

Rechters : MM. van Soest en Goffinet.

Pleiters : Mters Koninckx en Van Russellt.

AFSLUITING. — ART. 663 B. W. — AARD DER AFSLUITING. — BETONNEN MUUR. — HOOGTE TE HASSELT.

Artikel 663 B. W. is niet van publieke orde. Het moet in engen zin uitgelegd worden, omdat het een beperking van het eigendomsrecht is.

Het eenige doel dat de wetgever bij het opstellen van artikel 663 B. W. voor oogen heeft gehad is de veiligheid en de rust van de bewoners in bebouwde kommen te waarborgen.

Een algemeen erkend gebruik te Hasselt voorzag voor de scheidsmuur een afsluiting van 2.60 met. hoogte en anderhalven baksteen dikte. Een afsluiting in betonplaten, 2.60 meter hoog, beantwoordt nochtans even goed aan het doel gesteld door artikel 663 B. W.; deze wetsbepaling spreekt inderdaad niet van de dikte van de afsluiting, zoodat niets er zich tegen verzet dat een vroeger erkend gebruik zich zou wijzigen, ten gevolge van economische omstandigheden en van den technischen vooruitgang, in den zin van een meer moderne en praktische opvatting in de bouwmethode.

Kenens t/ Craenen.

Aangezien de eisch het voorwerp heeft verweerder te hooren verplichten tusschen te komen, bij toepassing van art. 663 B. W., en het oprichten, op gemeene kosten, van een afsluitingsmuur, tusschen zijn erf en dit van aanlegger, beiden gelegen te Hasselt;

Aangezien verweerder niet ontkent dat de voorwaarden tot toepassing van art. 663 B. W., aanwezig zijn; wijl beide erven gelegen zijn in de bebouwde

kom der gemeente Hasselt, en de afsluiting dient aangebracht tusschen huizen, binnenplaats en tuinen;

Dat verweerder het evenwel niet eens is met aanlegger, daar waar deze eischt dat bedoelde afsluitingsmuur zoude gebouwd moeten worden in baksteen, volgens, naar aanlegger beweert, gevestigd algemeen gebruik der plaats;

Aangezien verweerder aanbiedt voor de helft tusschen te komen in het oprichten van een muur in betonplaten op wettelijke hoogte van 2.60 meter;

Aangezien art. 663 B. W., niet van openbare orde is (Cass. 8 janvier 1914, Pas. 1914-1-52), en in den engen zin moet uitgelegd worden, als zijnde een beperking van het eigendomsrechts; (Luik, 19 Dec. 1906, Pas. 1907-11-189);

Aangezien het eenige doel van den wetgever bij het opstellen van art. 663 B. W., ongetwijfeld geweest is, in de bebouwde omgevingen, de veiligheid en de rust der personen te waarborgen (Beltjens C. Civ., art. 663; Laurent, tome VI/p. 198);

Aangezien in art. 663 B. W., enkel sprake is van eene afsluiting (cloture);

Dat deze wetsbepaling niet gewaagt van de dikte van de afsluiting maar enkel een bepaalde hoogte voorschrijft, voorzien door de bijzondere verordeningen of door het algemeen erkend gebruik der plaats, of, bij ontstentenis van deze, door de wettekst zelve bepaald;

Aangezien het vroeger algemeen erkend gebruik der plaats te Hasselt, voor den scheidsmuur eene afsluiting voorzag van 2.60 meter hoogte, en hebbende eene dikte van anderhalven baksteen;

Aangezien nochtans eene afsluiting in betonplaten, zooals door verweerder voorgesteld, ongetwijfeld even goed beantwoordt aan het doel gesteld door art. 663 B. W.;

Dat het aan de rechtbank behoort te oordeelen of de wijze van uitvoering beantwoordt aan den wil van den wetgever;

Dat het niet te ontkennen valt dat sedert enkele jaren het vroeger algemeen gebruik, scheidsmuren te bouwen in baksteen, in zeer menigvuldige gevallen vervangen is geworden door dit van afsluitingen op te richten in betonplaten;

Dat niets er zich tegen verzet dat een vroeger erkend gebruik zich wijzige, ten gevolge van economische omstandigheden en van den technischen vooruitgang, in den zin van eene meer moderne en praktische opvatting in de bouwmethode; (Vredegerecht Mons, 15 Maart 1933, B. Jud. 15 Juli 1933, bl. 439);

Aangezien anderzijds de benaming « muur », in de wetsbepalingen ter sprake, eene algemeene benaming is, en de wet niet bepaalt hoe en in welk soort harde materialen, deze moet opgebouwd worden;

Aangezien men niet kan afleiden uit art. 657 B. W., dat het plaatsen voorziet van balken in een gemeenschappelijke muur, dat voor een gemeenschappelijke afsluitingsmuur een minimumdikte vereischt is;

Dat dit artikel, alsook art. 659 B. W., het benutten, de heropbouw en de versterking voorziet van een gemeenschappelijke muur, door een der belendende eigenaars die van dezen muur wil gebruik maken, terwijl art. 663 B. W., zich uitsluitend bezig houdt met muren die enkel als afsluiting moeten dienen;

Voor deze beweegredenen :

De Rechtbank, alle verdere en tegenstrijdige besluiten of akte verleening van de hand wijzend,

Zegt voldoende het aanbod van verweerder van de helft tusschen te komen in het oprichten van eenen gemeenschappelijken afsluitingsmuur van twee meter zestig centimeter hoogte, en bestaande uit betonplaten en betonpalen, en dit vanaf den gevel van hunne respectieve woningen, op de gansche lengte van hunnen eigendom, tusschen huizen, binnenplaatsen en tuinen;

Zegt bij weigering van verweerder zich te verstaan nopens de modaliteiten van bouw, keuze van aannemer, enz., of zoo partijen het omtrent deze punten niet eens worden, binnen de tien dagen van de beteekening van tegenwoordig vonnis, aanlegger gemachtigd is den scheidsmuur in betonplaten en palen, te laten bouwen op de scheidslijn door een aannemer naar keuze, op kosten, risico en prykel van beide partijen;

Veroordeelt van nu af, voor alsdan, verweerder om aan aanlegger te betalen de helft dezer kosten, op enkel vertoon der facturen van aannemer;

Veroordeelt aanlegger tot de kosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

2e Kamer, 16 October 1934.

Voorzitter : M. Somers.

Referendaris : M. Noppe.

Pleiters : Mters Ooms en Tournay.

FAILLISSEMENT. — Vernietigbare Betalingen. — KENNIS DER STAKING VAN BETALING. — BEWIJS VAN HET BESTAAN DIER KENNIS.

Een procedure tot uitvoering van een schuld, doorgevoerd tot het beslagleggen op de meubelen van den schuldenaar en de aankondiging van den gerechtelijken verkoop ervan, wijst niet enkel op een kortstondige en tijdelijke moeilijkheid, doch op een wezenlijke staking van betaling in hoofde van den later failliet verklaarden schuldenaar.

Cur. failliet De Metz t/ Luyckx.

Gezien de geboekte dagvaarding op twee en twintigsten Mei negentien honderd vier en dertig betekend, strekkende tot wederinbrengst in den boedel van eene som van fr. 2.600.— (Twee duizend zes honderd frank.)

Gehoord de heer Rechter-Commissaris De Neef in zijn verslag ter zitting van negenden October negentien honderd vier en dertig gedaan,

Aangezien de staking der betalingen van den gefailleerden op achsten September negentien honderd drie en dertig bepaald geweest is;

Aangezien de maatschappij eerste verweerder het kwesticus bedrag in drie betalingen ontvangen heeft respectievelijk op twee en twintigsten September, en, zevenden December negentien honderd drie en dertig, dertigsten Januari negentien honderd vier en dertig;

Aangezien blijkt uit de omstandigheden der zaak dat verweerders op het oogenblik dat zij de besproken betalingen ontvingen bewust moesten zijn dat gefailleerde zijne betalingen gestaakt had;

Aangezien immers de uitvoeringsprocedure door eerste verweerder vervolgd tot beslag op de meubelen van gefailleerde en aankondiging van den gerechtelijken verkoop ervan niet enkel wijst op eene kortstondige en tijdelijke moeilijkheid doch op eene wezenlijke staking van betalingen in den hoofde van gefailleerde;

Des te meer dat de schuldvordering sinds lang ontstaan was, dat de aankondiging van den verkoop voorafgestaan was van eene belofte van betaling bij middel van zeer geringe afkortingen, welke nochtans... niet betaald werden door gefailleerde, dat na de aankondiging van verkoop er ook slechts zeer geringe afkortingen betaald werden en zulks met lange tusschenruimten en dat de betaling van frank 2.125.00, (twee duizend honderd vijf en twintig frank) in éénmaal op dertigsten Januari negentien honderd vier en dertig, klaarblijkelijk ook gedaan werd op bedreiging met definitieve uitvoering;

Aangezien de betaling aan eerste verweerder gedaan de massa der schuldenaars benadeeld heeft, en dat de bescherming van de gelijkheid tusschen de schuldeischers vereischt dat artikel 446, van de wet op het faillissement toegepast worde;

Om deze redenen,

Vernietigt de Rechtbank de betalingen door gefailleerde aan eerste verweerder gedaan den twee en twintigsten September en zevenden December negentien honderd drie en dertig, dertigsten Januari negentien honderd vier en dertig, groot respectievelijk: 350 frank (drie honderd vijftig frank); frank 125 (honderd vijf en twintig frank) en frank 2.125 (twee duizend honderd vijf en twintig frank), te samen: 2.600 frank, (twee duizend zes honderd frank);

Diensvolgens veroordeelt verweerders om aan aanlegger qualitate qua hoofdelijk te betalen de som van frank 2.600, (twee duizend zes honderd frank), te samen met de wettelijke rente vanaf den dag der uitkeering tot den dag der dagvaarding, de gerechtelijke intresten vanaf den laatsten dag en de kosten des gedings;

Verklaart het vonnis, behalve voor de veroordeeling tot de kosten, uitvoerbaar, niettegenstaande beroep en zonder zekerheidsstelling.

NOTA : Zie Rep. frot de dr belge, V° Faillite et Banqueroute nrs 936, 937.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST NIKLAAS

9 April 1935.

Referendaris : M. L. Thuysbaert.

Pleiters : Mters Van Haelst en Orban.

LEENING. — VERPLICHTING VAN ONDERHOUD. BEOORDEELING. — GEEN HANDELSKARAKTER. — HANDELSRECHTBANK ONBEVOEGD.

De handelsrechtbank is onbevoegd om een verbintenis te beoordeelen waarbij mits een geldleening een verplichting van onderhoud bedongen werd.

Indien het een handelaar geldt is het een gemengde vordering en is de handelsrechtbank onbevoegd ratione materiae.

Van der Borgh t/ Spitaels.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 24 Januari 1935;

Aangezien de vraag strekt tot terugbetaling van 46.000 frank, zijnde het saldobedrag door gedaagde verschuldigd wegens ontleende gelden: dit, met de gerechtelijke intresten en de proceskosten; bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande verzet of beroep en zonder borg;

Aangezien de aanlegster, tot staving harer vordering, aanvoert;

«Dat zij, blijkens mondelinge overeenkomst van » 16 Juli 1934, eene som van 10.000 frank en, blijkens » mondelinge overeenkomst van November 1934, eene » som van 40.000 frank aan gedaagde uitleende;

» Dat er bepaald werd dat gedaagde aan de aanlegster en haar minderjarigen zoon, onderhoud, inwoning, kleeding en voeding zou bezorgen;

» Dat, echter, gedaagde, in stede dit te doen, het » verblijf aan aanlegster en aan haar minderjarigen » zoon onmogelijk heeft gemaakt, zoodat zij thans » zonder middelen zijnde, in eigen onderhoud en in » dit van haar minderjarigen zoon moet voorzien;

» Dat, bij overeenkomst, werd bepaald dat de aanlegster, in die omstandigheden, ten allen tijde, de » som mag terugeischen»;

Aangezien uit de bewoordingen der dagvaarding zelve, ten duidelijkste, blijkt dat de rechtsvordering ten grondslag heeft: twee wederkerige overeenkomsten, waarin de praestatie van de geldleenster voor oonzaak heeft: de verbintenis van den ontleener om in het onderhoud van eerstgenoemde en dezes minderjarigen zoon te voorzien;

Aangezien het niet kan betwist worden dat de verplichting, aldus door verweerder aangegaan, van burgerlijken aard is;

Dat hieruit volgt dat de rechtsvordering, dewelke aan het oordeel der Rechtbank is onderworpen, een meervoudige vordering is, behelzende een bestanddeel met burgerlijk- en een ander met handelskarakter.

Aangezien aan de Rechtbank van Koophandel juist gevraagd wordt dat zij zou zeggen in hoeverre verweerder zijn burgerlijke verbintenis is nagekomen;

Aangezien de Rechtbank van Koophandel niet bevoegd is om van een gemengde rechtsvordering kennis te nemen. (Rép. prat. de Droit Belge, D. II, Ve Compétence en mat. civ. et com. bl. 350 en volg.; De Page, Les actions complexes, Revue de Droit Belge, Pas. 1930, bl. 455 en volg.; Bontemps, La compétence en mat. civ., D. III, bl. 19, Nr 5; Beltjens, Code de proc. civ. D. I, sub. art. 13, Nr 11 en volg.);

Om deze redenen,

De rechtbank, alle tegenstrijdige besluiten verwerpende, verklaart zich onbevoegd ratione materiae en verwijst aanlegster in de kosten.

Vlaamschè Juristen

Abonneert U op het

RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

2e Kamer. 19. April 1934.

Voorzitter: M. Somers.

Rechters: MM. De Neef en Van den Bergh.

Referendaris: M. Noppe.

VERZET. — AANDUIDING DER REDENEN. — BEOORDEELING.

Een algemeene en vage bevestiging dat de opgeëischte som niet verschuldigd is en dat het bestaan der schuld niet wordt aangebracht, is onvoldoende als aanduiding der middelen van verzet.

Haeseleer t/ Wed. De Wachter.

Herzien de geboekte inleidende dagvaarding in dato 17 Februari 1933;

Gezien het geboekt exploit van verzet op 1 Maart 1933 beteekend, alsmede het vonnis bij verstek door deze Rechtbank verleend op 20 Februari 1933;

Aangezien aanlegger op verzet eene geboekte gelijklopende expeditie voorlegt van gemeld vonnis, zoodat de Rechtbank regelmatig in staat is gesteld over het verzet te beslissen;

Aangezien de algemeene en vage vermeldingen van het exploit van verzet, namelijk dat de opgeëischte som niet verschuldigd is en dat de aanlegger het bewijs van het bestaan der schuld niet aangebracht heeft, beslist onvoldoende zijn als aanduiding der middelen van verzet naar luidt van artikels 161 en 473 van het Wetboek van burgerlijke rechtspleging;

des te meer dat het ter zake niet gebleken is dat verweersters op verzet voor het verzet eenige kennis zou gehad hebben van de middelen van verzet door aanlegger op verzet ter zitting voor de eerste maal voorgebracht;

Aangezien het verzet derhalve onontvankelijk moet verklaard worden;

Om deze redenen:

De Rechtbank, verklaart het verzet onontvankelijk, en diensvolgens zegt voor recht dat het vonnis a quo van 20 Februari 1933 zijn volle uitwerksel zal hebben;

Veroordeelt aanlegger op verzet tot de kosten,

Verklaart het vonnis behalve voor de veroordeeling tot de kosten uitvoerbaar, niettegenstaande beroep en zonder zekerheidsstelling.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST NIKLAAS

16 Juli 1934.

Voorzitter: M. Verschuren.

Referendaris: M. L. Thuysbaert.

Pleiters: Mters Goris en De Cleene.

VERKOOP. — LEVERING VOORZIEN BINNEN BEPAALDE TERMIJNEN. — NIET GESCHIED. — IN MORA STELLING.

Wanneer het gaat over den aankoop van waren die aan gevoelige schommelingen in prijs onderhevig zijn, hoeft de koper die schadevergoeding wil eischen, den verkoper in mora te stellen op de overeengekomen leveringstijdstippen.

De koper die zulks niet doet wordt vermoed van den koop te hebben afgezien.

Moens t/ Behiels

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 9 Juni 1934;

Aangezien de vraag strekt ten einde: «gedaagde te hooren zeggen voor recht dat de mondelinge koop-overeenkomst van 25 Augustus 1933 verbroken wordt te zijnen nadeele en hij veroordeeld wordt om aan den aanlegger te betalen als schadevergoeding, de som van 450 frank; tevens gedaagde te zien verwijzen tot de gerechtelijke intresten en de proceskosten; dil als door vnnis uitvoerbaar door voorraad, niet-tegenstaande verzet of beroep en zonder borgstelling»;

Aangezien het vaststaat dat, in d° 25 Augustus 1933, tusschen partijen een mondelinge overeenkomst werd afgesloten, waarbij verweerder zich verplichtte te leveren aan den aanlegger, binnen de campagne of maanden October-November 1933, ter statie Leb-beke, 15 ton versche suikerbeeten-pulp aan den prijs van 20 frank de ton;

dat verweerder in gebreke gebleven is deze overeenkomst uit te voeren;

Aangezien de aanlegger voor plicht had den verkooper in gebreke te stellen in den loop der maanden October-November, tijdstip waarop de leveringen moesten geschieden;

dat, wanneer het gaat om den aankoop van waren, die, zooals pulp, aan gevoelige schommelingen in prijs onderhevig zijn, de koper, die schadevergoeding wil eischen, gehouden is den verkooper in mora te stellen op de overeengekomen leveringstijdstippen en dat de koper, die zulks niet doet, vermoed wordt van den koop te hebben afgezien (Gent, 2 November 1892, J. C. F. 1893, Nr 985);

Aangezien de aanlegger wel beweert, doch niet bewijst en ook niet aanbiedt te bewijzen dat hij, ten gepaste tijde, verweerder in gebreke heeft gesteld te leveren;

dat het blijkt uit de bestanddeelen der zaak dat, voor het eerst, den 9 Juni 1934 (zij zeven maand na het verstrijken van den leveringstermijn, de aanlegger zijn verkooper, bij exploit, aanmaande en te gelijk dagvaardde ten einde betaling van schadevergoeding te bekomen wegens niet-levering van de verkochte pulp;

Aangezien deze aanmaning zoowel als de ingestelde rechtsvordering laattijdig is en zonder werking moet blijven;

Om deze redenen:

De Rechtbank, alle tegenstrijdige besluiten verwerpende, verklaart de vraag noch ontvankelijk, noch grondig; dienvolgens, ontzegt eischer zijn vordering en verwijst hem in de kosten.

VLAAMSCHE JURISTEN

Abonneert U op het «Rechtskundig Weekblad»

VREDEGERECHT TE TEMSCHE.

23 Mei 1935.

Vrederechter: M. J. Van Nuffel.
Pleiters: Mter Deripainse, loco P. De Sloovere
en Mter Cornette, loco Mter H. Van Oekel.

VERKEER. — VOORRANG AAN TE TRAMRIJTUIGEN. — VERPLICHTING TE STOPPEN IN GEVAL DE WATTMAN WORDT VERBLIND.

Wanneer een tramlijn op een steenweg is aangebracht, door alle gerij benuttigd, moet de wattman vertragen, remmen, en desnoods volledig stilstaan wanneer hij wordt verblind door het licht van een uit de tegenovergestelde richting komende auto.

N. M. B. B. S. t/ V. H.

Gezien de dagvaarding gedaan ten verzoeken van de Nationale Maatschappij der Buurtspoorwegen aan Van Hul Antoon, door het ambt van Deurwaarder Snoeck Jan, te Temsche, in dato van tweeden April 1900 vijf en dertig, behoorlijk geboekt;

En de dagvaarding gedaan ten verzoeken van Van Hul Antoon, aan de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen, door het ambt van Deurwaarder Hubert Arents, te Brussel, in dato van vijftien April 1900 vijf en dertig;

Overwegende dat beide zaken hun oorsprong vinden in een en zelfde ongeluk, zoodat ze dienen samen-gevoegd te worden;

Overwegende dat in dato van achttenden April 1900 vier en dertig, des avonds rond acht ure en half, te Cruybeke, eene botsing plaats greep tusschen het tramrijtuig toebehoorende aan de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen, geleid door heer Jozef Verolle, wattman en den wagen van den heer Van Hul.

Overwegende dat het ongeluk plaats greep in de volgende omstandigheden:

Gekomen in de Langestraat te Cruybeke en rijdende in de richting van Burcht, bleef Van Hul met zijn gespan op den rechterkant der baan, daar opeenvolgentlijk twee autos uit de tegenovergestelde richting kwamen; vooraleer hij zijn gespan volledig naar het midden der baan kon brengen en aldus de riggels der tramlijn verlaten, waar hij genoodzaakt was op te rijden, werd hij langs achter aangereden door het tramrijtuig waarvan de wattman het gespan van Van Hul niet had gezien;

Overwegende dat de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen inbrengt dat de wattman verblind was door de groote lichten der autos die uit tegenovergestelde richting kwamen, zoodat hij het gespan niet had gezien hetwelk volgens hem ook niet verlicht zou zijn geweest langs achter.

Overwegende dat indien de regel bij dewelke de snelheid van het rijtuig zoodanig moet geregeld worden dat het stoppen kan voor gelijk welke onvoorzien hindernis met veel minder strengheid moet toegepast worden, als wanneer het een zwaar tramrijtuig betreft. (Trib. de Comm. Luik, 5 Mei 1933. Bull. Ass. blz. 373), het noch aangenomen noch toegelaten is aan de wattman van een tramrijtuig een gespan aan te rijden op eene plaats waar dit in rechte was, zoo niet genoodzaakt was zich te bevin-

den onder het enkel voorwendsel vanwege den wattman dat hij verblind was door de groote lichten van een auto van derden.

Overwegende dat de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen ten onrechte beweert dat Van Hul bij het naderen van den tram zich onmiddellijk naar het midden der baan moest rukken en alzoo den tweeden aankomenden auto verplichten voor zich te blijven stilstaan; dat zulks een vrijwillig ongeluk verwekken zou zijn, waarvan de volledige verantwoordelijkheid op Van Hul zou zijn gevallen.

Overwegende dat in de veronderstelling dat zijn gespan langs achter voorzien was van een rood uitstralend licht, zooals het door de wet voorgeschreven is, Van Hul niet de minste fout heeft begaan;

Overwegende dat de bestuurder van den tram niet alleen moest bellen en zijn gang vertragen, omdat hij een stilstand naderde, maar dat hij moest remmen en desnoods volledig stilstaan, omdat hij volledig verblind was, des te meer dat hij op eene plaats reed waar de riggels door den steenweg loopen door alle gerij benuttigd;

Overwegende dat de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen die eventueel een actie had tegen geleider van auto die zijn groote lichten niet verdoof-

de, niet gerechtigd is Van Hul aansprakelijk te maken uit dien hoofde; dat gezien de fout bedreven werd door den wattman Verolle tegenover Van Hul, de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen verantwoordelijk is; dat deze verantwoordelijkheid volledig is in geval door Van Hul niet de minste fout werd begaan, 't is te zeggen dat zijn gespan van het langs achter rood uitstralend licht voorzien was en slechts gedeeltelijk voor het geval dat gespan van voormeld rood licht niet voorzien was.

Overwegende dat de inlichtingen door partijen verschaft het bewijs van dit feit niet opleveren en geen enkele verklaring desaangaande onder eed of voor het gerecht is gedaan.

Om deze redenen, rechtdoende tegensprekelijk en vooraleer ten gronde beslissende :

Laten aan Van Hul toe te bewijzen door alle middeelen van recht, getuigen inbegrepen dat, op het oogenblik der kwestieuze botsing, in date van acht tienden April 1900 vier en dertig, zijn gespan voorzien was langs achter van het voorgeschreven uitstralend licht.

Behouden het tegenenkwest aan de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen.

WET VAN 15 JUNI 1935 OP HET GEBRUIK DER TALEN IN GERECHTSZAKEN⁽¹⁾

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

HOOFDSTUK I. — Gebruik der talen voor de burgerlijke rechtbanken en de rechtbanken van koophandel van eersten aanleg.

Artikel 1. Voor al de burgerlijke rechtbanken en de rechtbanken van koophandel van eersten aanleg, waarvan de zetel gevestigd is in de provinciën Henegouwen, Luik, Luxemburg, Namen en in het arrondissement Nijvel, wordt geheel de rechtspleging in betwiste zaken, in het Fransch gevoerd.

Art. 2. Voor al de burgerlijke rechtbanken en de rechtbanken van koophandel van eersten aanleg, waarvan de zetel gevestigd is in de provinciën Antwerpen, West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen, Limburg en in het arrondissement Leuven, wordt ge-

heel de rechtspleging in betwiste zaken in het Nederlandsch gevoerd.

Art. 3. De regel bij vorig artikel vastgesteld geldt insgelijks voor de vrederechten en werkrechtshraden van het arrondissement Brussel, wier rechtsgebied uitsluitend uit Vlaamsche gemeenten bestaat, gelegen buiten de Brusselsche agglomeratie.

Art. 4. § 1. Voor al de burgerlijke rechtbanken en de rechtbanken van koophandel van eersten aanleg, waarvan de zetel gevestigd is in het arrondissement Brussel, uitgezonderd die welke in vorig artikel worden gemeld, wordt het gebruik der talen voor geheel de rechtspleging in betwiste zaken, geregeld als volgt :

De akte tot inleiding van het geding wordt in het Fransch gesteld, indien de verweerder woonachtig is in eene Waalsche gemeente; in het Nederlandsch, indien de verweerder woonachtig is in eene Vlaamsche gemeente; in het Fransch of in het Nederlandsch, ter keuze van den eischer, indien de ver-

weerder woonachtig is in eene gemeente van de Brusselsche agglomeratie of geen gekende woonplaats in België heeft.

De rechtspleging wordt voortgezet in de taal der akte tot inleiding van het geding, tenzij de verweerder, vóór alle verweer en alle exceptie, zelfs van onbevoegdheid, vraagt dat de rechtspleging in de andere taal wordt voortgezet.

§ 2. De bij vorige alinea voorziene aanvraag wordt mondeling gedaan door den verweerder, die in persoon verschijnt; zij wordt schriftelijk ingediend, wanneer de verweerder bij lasthebber verschijnt. Het geschrift moet van de hand zijn van verweerder en door hem zelf ondertekend; het is vrij van zegel en registratie en blijft aan het vonnis gehecht.

De rechter doet op staanden voet uitspraak. Hij kan weigeren op de aanvraag in te gaan, indien uit de elementen van de zaak blijkt dat de verweerder eene toereikende kennis bezit der taal gebruikt voor het opmaken der akte tot inleiding van het geding. De beslissing van den rechter moet met redenen omkleed zijn; zij is voor verzet noch voor beroep vatbaar. Zij is uitvoerbaar op de minuut en vóór registratie, zonder andere rechtspleging noch vormvereisten; de uitspraak van de beslissing, zelfs in afwezigheid van partijen, geldt als betekening.

Art. 5. § 1. Voor de vredegerichten van Eupen en Sint-Vith, alsmede voor den werkrechtensraad van Eupen, wordt de akte tot inleiding van het geding in het Duitsch gesteld en wordt de rechtspleging voortgezet in die taal, tenzij de verweerder, vóór alle verweer en alle exceptie, zelfs van onbevoegdheid, vraagt dat zij in het Fransch wordt voortgezet.

Voor de vredegerichten van Malmedy, Aubel en Limburg wordt de akte tot inleiding van het geding gesteld in het Fransch, en de rechtspleging wordt voortgezet in die taal, tenzij de verweerder, vóór alle verweer en alle exceptie, zelfs van onbevoegdheid, vraagt dat de rechtspleging in het Duitsch wordt voortgezet.

§ 2. Wanneer de verweerder woonachtig is in eene Duitse gemeente, gelegen binnen het gebied van de burgerlijke rechtbank van eersten aanleg of van de rechtbank van koophandel of van den werkrechtensraad van Verviers, kunnen deze rechtsmachten, zoo de verweerder het aanvraagt, vóór alle verweer en alle exceptie, zelfs van onbevoegdheid, bevelen dat de rechtspleging in het Duitsch wordt voortgezet.

§ 3. De bij de vorige alinea's voorziene aanvraag wordt mondeling gedaan door den verweerder die

in persoon verschijnt; zij wordt schriftelijk ingediend, wanneer de verweerder bij lasthebber verschijnt. Het geschrift moet van de hand zijn van verweerder en door hem zelf ondertekend; het is vrij van zegel en registratie en blijft aan het vonnis gehecht.

De rechter doet op staanden voet uitspraak. Hij kan de vraag verwerpen, indien uit de elementen van de zaak blijkt dat de verweerder eene toereikende kennis bezit der taal, gebruikt in de akte tot inleiding van het geding.

De beslissing van den rechter moet met redenen omkleed zijn; zij is voor verzet noch voor beroep vatbaar en is uitvoerbaar op de minuut en vóór registratie, zonder eenige andere rechtspleging of vereischte. De uitspraak van de beslissing geldt als betekening, zelfs in geval van afwezigheid der partijen.

§ 4. Het recht om de rechtspleging in het Duitsch te vragen behoort slechts aan den verweerder die de Belgische nationaliteit bezit.

Art. 6. § 1. Wanneer, in dezelfde zaak, verscheidene verweerders zijn en, krachtens artikel 4, de akte tot inleiding van het geding in het Fransch of in het Nederlandsch moet gesteld worden, naar gelang de verweerder woonachtig is in eene Waalsche of in eene Vlaamsche gemeente, wordt, voor het opstellen dier akte, de eene of de andere dezer talen gebruikt, naar gelang dat de meerderheid der verweerders in een Waalsche of in eene Vlaamsche gemeente woonachtig is.

Bij de berekening van die meerderheid komt de verweerder, die geen gekende woonplaats heeft, niet in aanmerking.

In geval van gelijkheid, wordt de akte tot inleiding van het geding gesteld in het Fransch of in het Nederlandsch, volgens de keus van den eischer.

§ 2. Wanneer, in dezelfde zaak, verscheidene verweerders zijn en, krachtens de artikelen 4 en 5, de keus van de taal der rechtspleging aan den verweerder behoort, wordt de taal gebruikt die door de meerderheid wordt gevraagd. Evenwel kan de rechter weigeren op die aanvraag in te gaan, indien uit de elementen van de zaak blijkt, dat de verweerders voldoende de taal kennen, die werd gebruikt voor het opmaken van de akte tot inleiding van het geding. In geval van gelijkheid, duidt de rechter zelf de taal aan, waarin de rechtspleging moet voortgezet worden, daarbij rekening houdende met de noodwendigheden der zaak.

Zijne beslissing moet met redenen omkleed zijn; zij is voor verzet noch voor beroep vatbaar en is uitvoerbaar op de minuut en vóór de registratie, zonder eenige andere rechtspleging noch vorm-

vereischte. De uitspraak van de beslissing geldt als beteekening, zelfs in geval van afwezigheid der partijen.

Art. 7. § 1. Wanneer partijen eenstemmig vragen dat de rechtspleging in het Nederlandsch voortgezet worde vóór de in het eerste artikel aangeduide rechtsmachten, of in het Fransch vóór de in de artikelen 2 en 3 aangeduide rechtsmachten, wordt de zaak verwezen naar de meest nabije rechtsmacht van denzelfden rang in een ander taalgebied, of naar die welke door de gemeenschappelijke keus van de partijen wordt aangeduid.

De in dit artikel voorziene aanvraag moet door den eischer gedaan worden in de akte tot inleiding van het geding. Zij kan insgelijks door den verweerder worden ingediend; zij moet door beide partijen aanvaard worden, vóór alle verweer en alle exceptie, zelfs van onbevoegdheid.

Zijn beslissing is noch voor verzet noch voor beroep vatbaar.

§ 2. De rechter beveelt de verwijzing niettegenstaande de regelen der plaatselijke bevoegdheid.

Zijn uitspraak, zelfs in afwezigheid van partijen, geldt als beteekening.

Ter benaarstiging van den griffier van de betrokken rechtbank, wordt een uitgifte van de beslissing overgemaakt aan den griffier van de rechtbank naar dewelke de zaak verwezen wordt.

De uitgifte van de beslissing van verwijzing is vrij van zegel- en griffierechten, alsmede van de formaliteit van registratie.

Art. 8. Indien de stukken of documenten, in een geding overgelegd, in eene andere taal dan die der rechtspleging gesteld zijn, kan de rechter, op verzoek der partij tegen dewelke die stukken of documenten worden ingeroepen, hiervan de overzetting in de taal der rechtspleging bevelen bij eene met redenen omkleede beslissing. De beslissing van den rechter is noch voor verzet noch voor beroep vatbaar. De kosten van vertaling worden mede begroot.

Art. 9. De akten van de willige rechtsmacht worden gesteld in de taal welke, bij de vorige artikelen, voor de gedingbeslissende rechtsmacht is voorzien.

De notulen van de beraadslagingen der familieraden worden opgemaakt in de bestuurstaal van de gemeente waar de voogdij opengevallen is. Wanneer echter de omstandigheden het rechtvaardigen, kan de rechter, bij eene met redenen omkleede beslissing, een afwijking van dezen regel toelaten.

In de Brusselsche agglomeratie zal de meerderheid van den familieraad, daartoe door den rechter uitdrukkelijk aangezocht, beslissen in welke taal de

notulen worden opgemaakt. Deze beslissing wordt in de notulen vermeld.

De in dit artikel voorziene beslissingen van den rechter zijn noch voor verzet noch voor beroep vatbaar.

Art. 10. Ter zake van akkoord tot voorkoming van faillissement, faillissement of verzoek tot uitstel van betaling, worden de berichten, oproepingen en voorstellen, waarvan de bekendmaking door de wet vereischt wordt, gedaan in het Fransch, in de provinciën en het arrondissement aangeduid in het eerste artikel; in het Nederlandsch, in de provinciën en het arrondissement aangeduid in artikel 2; in het Nederlandsch en in het Fransch, in het arrondissement Brussel.

Die bekendmaking geschiedt in het Fransch en in het Duitsch, in de Duitschsprekende gemeenten van het arrondissement Verviers.

HOOFDSTUK II. — *Gebruik der talen bij het vooronderzoek en het onderzoek in strafzaken, alsmede voor de strafgerechten in eersten aanleg en voor den Hoven van Assisen.*

Art. 11. De processen-verbaal betreffende de opsporing en de vaststelling van misdaden, wanbedrijven en overtredingen, alsook de processen-verbaal van fiskale aangelegenheden worden, in de Waalsche gemeenten in het Fransch, en in de Vlaanische gemeenten, in het Nederlandsch gesteld.

In de gemeenten der Brusselsche agglomeratie worden die processen-verbaal gesteld in het Fransch of in het Nederlandsch, naar gelang dat degene die er het voorwerp van is, de eene of de andere dezer talen voor zijn verklaringen gebruikt, en bij gemis van verklaring, volgens de noodwendigheden der zaak.

Gezegde processen-verbaal worden, in de Duitschsprekende gemeenten van de rechterlijke kantons Eupen, Sint-Vith en Malmedy, in het Duitsch gesteld.

In de overige Duitschsprekende gemeenten van het arrondissement Verviers, worden de processen-verbaal in het Fransch of in het Duitsch gesteld, naar gelang van de taal gebruikt voor zijne verklaringen, door dengene tegen wien het proces-verbaal werd opgemaakt, en, bij gemis van verklaring, volgens de noodwendigheden der zaak.

Art. 12. De ambtenaren van het openbaar ministerie en de onderzoeksrechter maken voor hun daden van rechtsvervolg en van onderzoek, gebruik van de taal voorzien in strafzaken voor de rechtbank waartoe zij behooren.

Art. 13. Voor de raadkamer zetelend in strafzaken, en voor de kamer van inbeschuldigingstelling, wordt geheel de rechtspleging gevoerd in de taal welke voor de daden van het rechtelijk onderzoek wordt gebruikt.

Art. 14. Voor de politierechtbanken en de correctionele rechtbanken, rechtsprekende in eersten aanleg, wordt geheel de rechtspleging gevoerd in het Fransch of in het Nederlandsch, naar gelang dat de zetel dier rechtbanken gevestigd is in de provinciën en het arrondissement aangeduid in het eerste artikel, of in de provinciën en het arrondissement aangeduid in artikel 2.

Art. 15. Voor de politierechtbanken van het arrondissement Brussel, waarvan het rechtsgebied uitsluitend bestaat uit Vlaamsche gemeenten buiten de Brusselsche agglomeratie gelegen, wordt geheel de rechtspleging in het Nederlandsch gevoerd.

Art. 16. § 1. Voor de andere politierechtbanken van het rechterlijk arrondissement Brussel, dan die in het vorig artikel bedoeld, en vóór de correctionele rechtbank van Brussel rechtsprekende in eersten aanleg, wordt de rechtspleging in het Fransch gevoerd, indien de verdachte in eene Waalsche gemeente woonachtig is; in het Nederlandsch, indien de verdachte in eene Vlaamsche gemeente woonachtig is; in het Fransch of in het Nederlandsch, indien de verdachte woonachtig is in eene gemeente der Brusselsche agglomeratie, naar gelang hij zich voor zijne verklaringen, in het onderzoek, en, bij ontstentenis hiervan, in het vooronderzoek, van een of andere dezer talen, heeft bediend. In alle andere gevallen wordt, volgens de noodwendigheden der zaak, het Fransch of het Nederlandsch gebruikt.

§ 2. Van dezen regel wordt afgeweken, wanneer de verdachte eene aanvraag doet op de navolgende wijze :

Zoo de zaak het voorwerp is van een vooronderzoek van het parket, zal de verdachte zijne aanvraag doen aan den ambtenaar van het openbaar ministerie.

Zoo de zaak in onderzoek is, zal de verdachte zijne aanvraag doen aan den onderzoeksmagistraat die hem daarvan akte zal verleen.

Zoo de zaak reeds onderzocht is of rechtstreeks ter zitting werd gebracht, zal de verdachte zijne aanvraag doen aan de rechtbank, en op het zittingblad zal daarvan melding worden gemaakt.

Wanneer de verdachte de taal niet verstaat, waarvan hij het gebruik voor de rechtspleging vraagt, zal dit feit vermeld worden in het proces-verbaal van den onderzoeksmagistraat of op het zitting-

blad der terechtzitting, en de rechtspleging zal in de andere taal gevoerd worden.

Art. 17. Voor de politierechtbanken van Eupen en Sint-Vith, wordt de rechtspleging in het Duitsch gevoerd, tenzij de verdachte aanvraagt, op de in artikel 16 aangeduide wijze, dat de rechtspleging in het Fransch zou gevoerd worden.

Voor de politierechtbanken van Malmédy, Aubel en Limburg wordt de rechtspleging in het Fransch gevoerd, tenzij de verdachte die de Belgische nationaliteit bezit, aanvraagt, op de in artikel 16 aangeduide wijze, dat de rechtspleging in het Duitsch zou gevoerd worden.

Wanneer de verdachte de Belgische nationaliteit bezit en woonachtig is in eene Duitschsprekende gemeente, gelegen binnen het gebied van de correctionele rechtbank van Verviers, wordt de rechtspleging voor die rechtbank in het Duitsch gevoerd, wanneer de aanvraag daartoe gedaan wordt op de in artikel 16 aangeduide wijze.

Art. 18. Voor de krijgsraden wordt de rechtspleging gevoerd in het Fransch of in het Nederlandsch, naar gelang van de taal door den verdachte verkozen. Deze zal, bij zijne eerste ondervraging, door den voorzitter van de rechterlijke commissie aangezocht worden te verklaren in welke van die beide talen hij wenscht dat de rechtspleging gevoerd wordt. In het proces-verbaal van die ondervraging wordt hem akte gegeven van zijn antwoord dat als onherroepelijk zal gelden.

Wanneer de verdachte de taal niet verstaat, waarvan hij het gebruik voor de rechtspleging vordert, zal dit feit in het proces-verbaal van de ondervraging vermeld worden en zal de rechtspleging in de andere taal gevoerd worden.

Art. 19. Voor Hoven van Assisen van de in het eerste artikel aangeduide provinciën, wordt de rechtspleging in het Fransch gevoerd.

Voor de Hoven van Assisen van de in artikel 2 aangeduide provinciën wordt de rechtspleging in het Nederlandsch gevoerd.

Voor het Hof van Assisen van de provincie Brabant, wordt de rechtspleging in het Fransch of in het Nederlandsch gevoerd, naar gelang van de taal door den beschuldigde gebruikt voor zijne verklaringen in het onderzoek. Van dien regel wordt afgeweken, wanneer de beschuldigde daartoe eene aanvraag doet, uiterlijk in den loop van de ondervraging voorzien, in artikel 293 van het Wetboek van Starfvordering.

Art. 20. De beschuldigde die alleen Nederlandsch kent of zich gemakkelijker in die taal uitdrukt en die vóór het Hof van Assisen van een der in het

eerste artikel aangeduide provinciën moet worden gebracht, zal, zoo hij het vraagt, door de kamer van inbeschuldigingstelling, vóór het Hof van Assisen van een der in artikel 2 aangeduide provinciën worden verwezen, of vóór het Hof van Assisen van de provincie Brabant.

De beschuldigde die alleen Fransch kent of zich gemakkelijker in die taal uitdrukt, en die vóór het Hof van Assisen van een der in artikel 2 aangeduide provinciën moet worden gebracht, zal, zoo hij het aanvraagt, door de kamer van inbeschuldigingstelling, vóór het Hof van Assisen van een der in het eerste artikel aangeduide provinciën worden verwezen of vóór het Hof van Assisen van de provincie Brabant.

Zoo er twee beschuldigten in dezelfde zaak zijn betrokken, wordt de vraag, voorzien in de twee voorgaande alinea's, slechts ingewilligd, indien zij door beiden wordt gedaan. Zoo er meer dan twee beschuldigten in dezelfde zaak betrokken zijn, wordt die vraag slechts ingewilligd, indien zij door de meerderheid wordt gedaan.

De uitgifte van de beslissing tot verwijzing wordt overgemaakt aan den ambtenaar van het openbaar ministerie bij de rechtbank naar dewelke de zaak verwezen is; zij is vrijgesteld van de zegel- en griffierechten, alsmede van de formaliteit van registratie.

Art. 21. Wanneer, voor de politierechtbanken, de correctionelee rechtbanken en de krijgsraden waar, naar luid van de vorige beschikkingen, de taal der rechtspleging diegene is, waarvan de verdachte zich heeft bediend voor zijne verklaringen, of die welke hij verkozen heeft, verscheidene verdachten in dezelfde zaak betrokken zijn, wordt voor de rechtspleging de taal gebruikt, waarvan de meerderheid der verdachten zich heeft bediend voor hare verklaringen of welke zij verkozen heeft. In geval van gelijkheid, duidt de rechtbank zelf, bij eene met redenen omkleede beslissing, de taal aan, waarin de rechtspleging zal gevoerd worden.

Die beslissing is noch voor verzet noch voor beroep vatbaar.

Wanneer, voor het Hof van Assisen van Brabant verscheidene verdachten in dezelfde zaak betrokken zijn en allen niet dezelfde taal voor de rechtspleging kiezen, wordt die taal gebruikt, welke verkozen wordt door de meerderheid der verdachten; in geval van gelijkheid, duidt het Hof zelf, bij eene met redenen omkleede beslissing, de taal aan waarin de rechtspleging zal gevoerd worden.

Art. 22. Ieder verdachte die alleen Nederlandsch verstaat, kan vorderen, dat aan zijn dossier eene Nederlandsche vertaling van de in het Fransch gestelde processen-verbaal, van de verklaringen van

getuigen of klagers, en van de verslagen van deskundigen toegevoegd wordt.

Eveneens kan ieder verdachte die alleen Fransch verstaat, vorderen dat aan het dossier eene Fransche vertaling van de hierboven vermelde stukken, welke in het Nederlandsch gesteld zijn, toegevoegd wordt.

De verdachte zal, langs de griffie, zijn verzoekschrift aan den ambtenaar van het openbaar ministerie overmaken; het zal niet meer ontvankelijk zijn, na verloop van acht dagen volgende op de beteekening, hetzij van het bevelschrift tot verwijzing naar het Hof van Assisen, hetzij van de dagvaarding om te verschijnen ter terechtzitting van de politierechtbank of van de correctionelee rechtbank zetelende in eersten aanleg.

Hetzelfde recht wordt erkend aan den verdachte, voor de rechtscollages in hooger beroep, wat betreft de nieuwe over te leggen stukken.

De kosten van vertaling zijn ten laste der Schatkist.

Art. 23. De verdachte die slechts Nederlandsch kent of zich met meer gemak in deze taal uitdrukt en die terecht staat voor een politierechtbank of een correctionelee rechtbank met Fransche voertaal, mag vragen dat de rechtspleging in het Nederlandsch geschiede.

De verdachte die slechts Fransch kent of zich met meer gemak in deze taal uitdrukt en die terecht staat voor een politierechtbank of een correctionelee rechtbank met Nederlandsche voertaal, mag vragen dat de rechtspleging in het Fransch geschiede.

In hoogerbedoelde gevallen gelast de rechtbank van denzelfden rang, dat voor voertaal heeft die door den verdachte gevraagd; tenzij de rechtbank verklare een toereikende kennis van de taal van den verdachte te bezitten of wegens de omstandigheden van de zaak, niet op de aanvraag van den verdachte te kunnen ingaan.

HOOFDSTUK III. — Gebruik der talen voor de rechtsmachten in hooger beroep.

Art. 24. Voor al de rechtscollages in hooger beroep wordt, voor de rechtspleging, de taal gebruikt waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Art. 25. Voor het Hof van Beroep, in eersten en laatsten aanleg rechtsprekende in strafzaken, wordt de rechtspleging in het Nederlandsch of in het Fransch gevoerd, naar gelang de verdachte een ambt uitoefent bij een van de in het eerste artikel voorziene rechtbanken of bij een van de in artikelen 2 en 3 voorziene rechtbanken, of zijn wettelijke ver-

verblijfplaats heeft binnen het rechtsgebied van een van die rechtbanken.

Wanneer de verdachte een ambt uitoefent bij een van de in artikel 4 voorziene rechtbanken, of zijn wettelijke verblijfplaats heeft binnen het rechtsgebied van een van die rechtbanken, wordt de rechtspleging vóór het Hof van Beroep te Brussel, in het Nederlandsch of in het Fransch gevoerd, naar gelang dat de verdachte, voor zijne verklaringen, in het vooronderzoek de eene of de andere taal heeft gebruikt of zich gedragen heeft naar de schikkingen van artikel 16, § 2.

Voor het Militair Gerechtshof rechtdoende in eersten en in laatsten aanleg, wordt de taal van de rechtspleging bepaald overeenkomstig de regelen van artikel 18.

De regeling voorzien in alinea 3 van artikel 21 is toepasselijk wanneer verscheidene verdachten in dezelfde zaak betrokken zijn.

Art. 26. Wanneer de rechtbanken van eersten aanleg, waarvan de zetel gevestigd is in de provinciën en in het arrondissement in het eerstel artikel aangeduid, in beroep kennis nemen van in het Nederlandsch gestelde scheidsrechterlijke vonnissen, verwijzen zij de zaak naar de meest nabije rechtbank van denzelfden rang in een ander taalgebied.

Evenzoo verwijzen de rechtbanken van eersten aanleg, waarvan de zetel gevestigd is in de provinciën en in het arrondissement in artikel 2 aangeduid, wanneer zij in beroep kennis nemen van in het Fransch gestelde scheidsrechterlijke vonnissen, de zaak naar de meest nabije rechtbank van denzelfden rang in een ander taalgebied.

De rechtspleging tot verwijzing wordt, overeenkomstig artikel 7, § 2, gevoerd; de beslissing tot verwijzing is vatbaar noch voor verzet noch voor beroep.

HOOFDSTUK IV. — *Gebruik der talen voor het Hof van Verbreking.*

Art. 27. Voor het Hof van Verbreking wordt de rechtspleging gevoerd in de taal waarin de bestreden beslissing werd gesteld. Nochtans, zoo deze in het Duitsch werd gesteld, mag het Hof bevelen dat de rechtspleging in 't Nederlandsch of in 't Fransch zal geschieden.

Art. 28. De arresten van het Hof van Verbreking worden in het Nederlandsch en in het Fransch gesteld.

Zij worden uitgesproken in de taal der bestreden beslissing.

De betwistingen op grond van tekstverschillen, worden door het Hof van Verbreking beslecht volgens de gebruikelijke regelen van verklaring; zon-

der voorkeur voor den Franschen of den Nederlandschen tekst.

Art. 29. Voor de rechtspleging die volgt op de uitspraak van het arrest, zijn die regelen betreffende het gebruik der talen in acht te nemen, welke toepasselijk waren op het geding waarover de bestreden beslissing uitspraak deed.

HOOFDSTUK V. — *Algemeene schikkingen.*

Art. 30. Voor al de burgerlijke rechtbanken en rechtbanken van koophandel, gebruiken de persoonlijk ter zitting verschijnende partijen, voor al haar gezegden en verklaringen, de taal die zij verkiezen. Hetzelfde geldt voor het verhoor over feiten en vraagpunten en voor den gedingbeslissenden en den aanvullenden eed.

Wanneer de rechter de door partijen of door een harer gebruikte taal niet verstaat, doet hij beroep op de medewerking van een beëdigd vertaler.

De kosten van vertaling zijn ten laste der Schatkist.

Art. 31. In al de ondervragingen van het vooronderzoek en van het onderzoek, alsmede voor de onderzoeks- en vonnisgerechten, gebruikt de verdachte de taal zijner keus voor al zijne verklaringen. Dit geldt eveneens voor de burgerlijk verantwoordelijke partij.

Wanneer de agenten die met het vooronderzoek belast zijn, of het parket of de onderzoeksrechter of bovenvermelde rechtsmachten de taal niet kennen, door den verdachte gebruikt, doen zij beroep op de medewerking van een beëdigd vertaler.

De kosten van vertaling zijn ten laste der Schatkist.

Art. 32. De getuigen worden gehoord en hun getuigenissen worden afgelegd en opgeteekend in de taal van de rechtspleging, tenzij de getuigen vragen om een andere taal te mogen gebruiken.

Wanneer de magistraten of de agenten die met het verhoor van de getuigen belast zijn, die taal niet kennen, of indien de verdachte het vraagt, wordt beroep gedaan op de medewerking van een beëdigd vertaler.

De kosten van vertaling zijn ten laste der Schatkist.

Art. 33. De verslagen der deskundigen en der vaklieden worden gesteld in de taal van de rechtspleging. De rechter kan nochtans, voor buitengewone vakken en wegens bijzondere redenen, den deskundige er toe machtigen de taal zijner keus te bezigen.

De beslissing van den rechter moet met redenen

omkleed zijn; zij is voor verzet noch voor beroep vatbaar.

Art. 34. In de processen-verbaal of op het zittingblad wordt de taal vermeld waarin partijen, klagers, getuigen, deskundigen of verdachten hunne verklaringen afleggen en die welke voor de pleidooien wordt gebezigd.

Art. 35. Het openbaar ministerie adviseert en vordert in de taal van de rechtspleging.

De burgerlijke partij gebruikt dezelfde taal als de publieke partij.

Het openbaar ministerie kan, bovendien, indien een of meer verdachten of hun raadslieden de taal van de rechtspleging niet verstaan, een samenvatting van zijn vordering geven in de andere landstaal.

Art. 36. Voor de pleidooien wordt de taal der rechtspleging gebruikt, behoudens de volgende afwijkingen :

1° Zoo de partij zich er niet tegen verzet, mag haar raadsman het Nederlandsch of het Fransch gebruiken vóór de rechtbanken waar de rechtspleging in het Duitsch geschiedt;

2° De rechter kan, op verzoek eener partij, en zoo het hem volstrekt noodzakelijk blijkt, toelaten dat, voor het pleidooi alleen, gebruik worde gemaakt van een andere taal dan die der rechtspleging, door den raadsman diër partij, onder voorwaarde dat hij verklaart de taal der rechtspleging niet te kennen en hij woonachtig is in een ander taalgewest.

In dat geval, kan de rechter den raadsman van de andere partij er toe machtigen, voor zijn pleidooi dezelfde taal te gebruiken.

De in voorgaande alinea's voorziene machtiging wordt bij een met redenen omkleede beslissing verleend, op een door de partij zelf geschreven en ondertekend verzoekschrift.

De beslissing van den rechter is voor verzet noch voor beroep vatbaar.

Art. 37. De vonnissen en arresten, evenals de akten betreffende hunne tenuitvoerlegging, worden gesteld in de taal van de rechtspleging.

De tusschenvorderingen en tegenberoepen worden vervolgd en gevonnist in de taal gebruikt voor de rechtspleging der hoofdzaak.

De arresten van het Hof van Beroep, te Luik, kunnen echter gewezen worden in het Fransch, wanneer de rechtspleging vóór die rechtsmacht in het Duitsch gevoerd werd.

In al de mededeelingen van magistraat tot magistraat, binnen hetzelfde taalgebied, wordt de taal der rechtspleging gebruikt,

Art. 38. Aan elke in het Nederlandsch gestelde akte van rechtspleging en aan elk in dezelfde taal gesteld vonnis of arrest, waarvan de beteekening moet gedaan worden in eene Waalsche gemeente, die niet behoort tot de Brusselsche agglomeratie, zal een Fransche vertaling toegevoegd worden.

Aan elke in het Fransch gestelde akte van rechtspleging en aan elke in dezelfde taal gesteld vonnis of arrest, waarvan de beteekening moet gedaan worden in eene Vlaamsche gemeente, die niet behoort tot de Brusselsche agglomeratie, zal een Nederlandse vertaling toegevoegd worden.

Aan elke in het Nederlandsch of in het Fransch gestelde akte van rechtspleging en aan elk in dezelfde taal gesteld vonnis of arrest, waarvan de beteekening moet gedaan worden in eene Duitschspreekende gemeente, zal eene Duitse vertaling toegevoegd worden.

Aan elke in het Duitsch gesteld akte van rechtspleging en aan elk in dezelfde taal gesteld vonnis of arrest waarvan de beteekening moet worden gedaan in een Vlaamsche of in een Waalsche gemeente, zal een Vlaamsche of een Fransche vertaling toegevoegd worden.

Van de voorschriften van dit artikel mag afgeweken worden, indien de partij aan dewelke de beteekening moet gedaan worden, voor de rechtspleging de taal heeft gekozen of aanvaard, in dewelke de akte, het vonnis of het arrest is gesteld.

In repressieve en crimineele zaken, zijn de kosten dezer vertaling ten laste der Schatkist; in andere zaken worden zij mede begroot.

Elke partij heeft steeds het recht op haar kosten een vertaling van elke akte van rechtspleging, vonnis of arrest te vragen.

Art. 39. De Hoven en rechtbanken, behalve het Hof van Verbreking en het Hof van Beroep te Brussel, bezigen voor hun algemeene vergaderingen de taal die, door de wet van 28 Juni 1932, voor de plaatselijke besturen van hun zetel is voorgeschreven.

Het Hof van Verbreking en het Hof van Beroep, te Brussel, bezigen voor hun in artikel 222 van de wet van 18 Juni 1869 voorziene algemeene en openbare vergaderingen, het eene jaar het Fransch, het andere jaar het Nederlandsch.

Art. 40. Vorenstaande regels zijn voorgeschreven op straf van nietigheid. Deze wordt van ambtswege door den rechter uitgesproken.

Evenwel dekt elk niet zuiver voorbereidend vonnis of arrest dat op tegenspraak werd gewezen, de nietigheid van het exploit en van de overige akten van rechtspleging die het vonnis of het arrest zijn voorafgegaan.

De akten, nietig verklaard wegens overtreding van deze wet, stuiten de verjaring alsmede de termijnen van rechtspleging toegekend op straf van verval.

Art. 41. In elk vonnis of arrest wordt meiding gemaakt van de beschikkingen van deze wet, die toegepast werden voor het opmaken van het exploit of de andere akten van rechtspleging, welke het vonnis of het arrest voorafgingen.

Art. 42. De in deze wet bedoelde Vlaamsche, Waalsche en Duitschsprekende gemeenten zijn die waar de meerderheid der inwoners, volgens de jongste tienjaarlijksche telling, meest Nederlandsch, Fransch of Duitsch spreekt. Zij worden evenals de bij artikelen 3 en 15 voorziene rechterlijke kantons, bij koninklijk besluit aangeduid.

Voor de toepassing van deze wet bestaat de Brusselsche agglomeratie uit de volgende gemeenten: Anderlecht, Brussel, Elsene, Etterbeek, Evere, Ganshoren, Koekelberg, Oudergem, Schaarbeek, Sint-Agatha-Berchem, Sint-Gillis, Sint-Jans-Molenbeek, Sint-Joost-ten-Noode, Sint-Lambrechts-Woluwe, Sint-Pieters-Jette, Sint-Pieters-Woluwe, Ukkel, Vorst, Watermaal-Boschvoorde.

HOOFDSTUK VI. — *Rechterlijke inrichting.*

*Kennis van de talen door de magistraten, gezwo-
renen en griffiers.*

Art. 43. De eerste vijf alinea's van artikel 40 van de wet van 21 Mei 1929 op de toekenning der academische graden, worden vervangen door de hiernavolgende beschikkingen:

§ 1. Niemand kan, in de provinciën Henegouwen, Luik, Luxemburg, Namen en in het arrondissement Nijvel, benoemd worden tot het ambt van voorzitter, ondervoorzitter, rechter of plaatsvervangend rechter bij de rechtbank van eersten aanleg, procureur des Konings of substituut-procureur des Konings, vrederechter of politierechter, referendaris of adjunct-referendaris bij eene rechtbank van koophandel, voorzitter of kamervoorzitter van een werkrechtsheraad van beroep, rechtskundig bijzitter van een werkrechtsheraad, indien hij niet bewijst, door zijn diploma, dat hij de examens van het doctoraat in de rechten in het Fransch heeft afgelegd.

§ 2. Niemand kan, in de provinciën West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen, Antwerpen, Limburg en in het arrondissement Leuven, benoemd worden tot een der in de vorige alinea vermelde rechterlijke ambten, indien hij niet bewijst, door zijn diploma, dat

hij de examens van het doctoraat in de rechten in het Nederlandsch heeft afgelegd.

§ 3. In de rechterlijke kantons van het arrondissement Brussel, uitsluitend samengesteld uit Vlaamsche buiten de Brusselsche agglomeratie gelegen gemeenten, kan niemand tot vrederechter, plaatsvervangend vrederechter, politierechter of plaatsvervangend politierechter, rechtskundig bijzitter van een werkrechtsheraad benoemd worden, indien hij niet bewijst door zijn diploma, dat hij de examens van het doctoraat in de rechten in het Nederlandsch heeft afgelegd.

§ 4. Er wordt van de beschikking der vorige drie paragrafen afgeweken voor de doctors in de rechten, die bewijzen, door een examen, dat zij bekwaam zijn de bepalingen der wet op het gebruik der talen in rechtszaken volledig na te leven, alsmede voor de kandidaten tot het ambt van plaatsvervangend vrederechter of plaatsvervangend rechter bij de politierechtbank, die niet in het bezit zijn van het diploma van doctor in de rechten, van candidaat-notaris of van licentiaat in het notariaat. Deze kandidaten zullen, overeenkomstig artikel 47, moeten verklaren de taal of de talen te kennen voorzien bij deze wet voor het rechtcollege waarvan zij zouden geroepen worden deel uit te maken.

§ 5. Onder voorbehoud van de in §§ 3 en 4 voorziene bepalingen, kan niemand, in het arrondissement Brussel, tot het ambt van procureur des Konings, vrederechter of plaatsvervangend vrederechter, politierechter of plaatsvervangend politierechter, referendaris bij de rechtbank van koophandel, voorzitter of kamervoorzitter van een werkrechtsheraad van beroep, rechtskundig bijzitter van een werkrechtsheraad benoemd worden, indien hij niet bewijst Nederlandsch en Fransch te kennen.

§ 6. De helft van het getal der werkelijke rechters in de rechtbank van eersten aanleg te Brussel, de helft van het getal der plaatsvervangende rechters in dezelfde rechtbank, de helft van het getal der substituut-procureurs des Konings, de helft van het getal der adjunct-referendarissen bij de rechtbank van koophandel te Brussel, moet bewijzen dat zij Nederlandsch en Fransch kennen; een vierde van het getal der magistraten moet bewijzen dat zij of Nederlandsch of Fransch kennen, en, daarenboven op voldoende wijze, de andere taal; een vierde moet slechts blijk geven van de kennis van het Nederlandsch of het Fransch.

§ 7. Nochtans, moeten de voorzitter en twee ondervoorzitters van de rechtbanken van eersten aanleg, of bij ontstentenis van den voorzitter, drie ondervoorzitters van die rechtbank, alsmede de kin-

derrechter bewijzen dat zij beide landstalen kennen.

§ 8. Het bewijs van de grondige kennis van een der talen wordt geleverd door de overlegging van het in de §§ 1 en 2 voorziene diploma en, voor de andere taal, door het in § 4 van dit artikel voorziene examen.

Het in § 6 voorziene bewijs van de voldoende kennis wordt geleverd door een examen, waarvan een koninklijk besluit de inrichting voorziet en de stof bepaalt.

§ 9. Het examen voorzien bij § 4 bestaat uit een schriftelijke en uit een mondelinge proef.

De examencommissie, voor dewelke die proeven worden afgelegd, bestaat uit een voorzitter gekozen onder de raadsheeren van het Hof van Verbreking of van een Hof van Beroep, en uit vier leden van wie twee professoren van het officieel hoogeschoolonderwijs en twee professoren van het vrij hoogeschoolonderwijs.

De eene helft der leden wordt genomen onder de professoren in de rechten en de andere helft onder de professoren in de talen. Een koninklijk besluit regelt de stof van het examen, alsook den vorm en de werkwijze der examencommissie.

§ 10. Niemand kan benoemd worden tot notaris in de provinciën en arrondissementen voorzien in de artikelen 1 en 2 der wet op het gebruik der talen in rechtszaken, indien hij niet bewijst, door zijn diploma, dat hij de examens van het licentiaat in het notariaat heeft afgelegd in de taal voorzien door de wet op het gebruik der talen in rechtszaken voor de rechtbanken van eersten aanleg van het arrondissement waarin hij mocht geroepen worden om zijn ambt uit te oefenen.

§ 11. Uitzondering aan dezen regel wordt gemaakt voor de licenciaten in het notariaat, die door een examen bewijzen dat zij bekwaam zijn om zich van gezegde taal te bedienen, bij de uitoefening van hun notarisambt.

De bepalingen van § 9 gelden voor dit examen.

§ 12. Niemand kan tot notaris worden benoemd in een der vredegeretstskantons van het arrondissement Brussel, welke uitsluitend uit Vlaamsche buiten de Brusselsche agglomeratie gelegen gemeenten samengesteld zijn, indien hij niet door zijn diploma bewijst de examens van het licentiaat in het notariaat in het Nederlandsch te hebben afgelegd, tenzij door een examen, voor de in § 9 voorziene examencommissie, bewijst in staat te zijn, bij de uitoefening van zijn ambt gezegde taal te bezigen.

Niemand kan tot notaris worden genoemd in een der vredegeretstskantons van het arrondissement

Brussel, buiten die voorzien in de vorige alinea, indien hij niet bewijst de beide landstalen te kennen.

Dit bewijs wordt voor een der talen geleverd, door het bij § 10 voorziene diploma en, voor de andere, door een examen. Een koninklijk besluit bepaalt de stof van dit examen, alsmede de samenstelling en de werkwijze van de examencommissie voor dewelke het wordt afgelegd.

Art. 44. De laatste twee alinea's van artikel 40 van de wet van 21 Mei 1929 op de toekenning der academische graden zijn vervallen.

Art. 45. Een koninklijk besluit bepaalt de voorwaarden betreffende de bekwaamheid op taalgebied, welke vereischt wordt van de kandidaten voor de ambten van pleitbezorger en van deurwaarder bij de onderscheidene rechtscollages.

Art. 46. Drie rechters en een substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg en drie rechters en een adjunct-referendaris bij de rechtbank van koophandel, te Verviers, moeten voldoende Duitsch kennen. Hetzelfde geldt voor de vrederechters van de rechterlijke kantons Eupen, Aubel, Limburg, Sint-Vith en Malmedy.

In de kantons Ronse, Meesen, Moeskroen, Wer-vik, Tongeren, Zichen-Zussen-Bolder, Sint-Truiden, Tienen, Vloesberg, Lessen, Edingen, Landen en Dalhem, moeten een vrederechter of een plaatsvervangend vrederechter, behalve de gewestelijke taal, die van de taalminderheid kennen.

Art. 47. Niemand kan candidaat zijn voor de verkiezingen voor de vorming der koophandelsrechtbanken of der werkrechtersraden, zoo hij niet, voorafgaandelijk en schriftelijk, heeft verklaard de taal — of de talen — te kennen, bij deze wet voorzien voor de rechtbank waarvan hij mocht geroepen worden deel uit te maken.

Voor de vorming van de rechtbank van koophandel, te Brussel, moet de helft van het aantal kandidaten voor de verkiezingen verklaard hebben dat zij de Nederlandsche en de Fransche taal kennen; de andere helft van het getal der kandidaten moet verklaard hebben dat zij de Nederlandsche of de Fransche taal kennen. Nochtans, moeten de voorzitter van de rechtbank van koophandel, te Brussel, en één ondervoorzitter of, bij ontstentenis van den voorzitter, drie ondervoorzitters verklaard hebben dat zij de Nederlandsch en de Fransche taal kennen.

Een koninklijk besluit bepaalt de vormen en de wijze waarop die verklaringen worden gedaan.

Art. 48. Mogen niet als gezworenen zetelen, zij die de taal niet kennen welke, krachtens deze wet, ter terechtzitting van het Hof van Assisen, voor de

rechtspleging en pleidooien wordt gebezigd in de zaak waarvan zij moeten kennis nemen.

Art. 49. § 1. Bij het Krijgshof en bij alle krijgshofraden, is er een Vlaamsche en een Fransche kamer.

§ 2. Niemand kan benoemd worden tot voorzitter van het Krijgshof, auditeur-generaal, substituut-auditeur-generaal of burgerlijk lid van een krijgshofraad, indien hij het bewijs niet levert van de kennis van beide landstalen.

Niemand kan benoemd worden tot krijgshofauditeur, tot substituut-krijgshofauditeur of plaatsvervangend krijgshofauditeur, in een der provinciën vermeld bij het eerste artikel, indien hij het bewijs niet levert van de kennis van het Fransch, — in een der provinciën vermeld bij artikel 2, indien hij het bewijs niet levert van de kennis van het Nederlandsch, — in de provincie Brabant, indien hij het bewijs niet levert van de kennis der beide landstalen.

Nochtans, wordt een der substituten van elken krijgshofauditeur in de provinciën vermeld in artikel 2, eerste artikel, benoemd onder de kandidaten die het bewijs leveren van de kennis van het Fransch.

Het bewijs van de kennis van de talen voorzien bij dit artikel, wordt geleverd overeenkomstig artikel 40 van de wet van 21 Mei 1929 op de toekenning der academische graden, zooals het werd gewijzigd bij artikel 43 van de wet.

§ 3. De officieren, geroepen om als leden deel uit te maken van het Krijgshof of als voorzitter of leden van een krijgshofraad, worden in het eene zooals in het andere dezer rechtscolleges aangeduid voor de Vlaamsche kamer of voor de Fransche kamer, naar gelang dat zij verklaard hebben, op de wijze door koninklijk besluit te bepalen, dat zij het Nederlandsch of het Fransch of beide landstalen kennen.

De leden der rechterlijke commissie bij het Krijgshof of bij een krijgshofraad moeten beide landstalen kennen.

Art. 50. § 1. Artikel 2 van de wet van 5 Maart 1906 tot wijziging van artikel 70 van de wet van 18 Juni 1869, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Het getal en de orde der voordrachten door de provinciale raden voor de vacante plaatsen van raadsheer bij het Hof van Beroep te Brussel, worden op de volgende wijze geregeld :

» De provinciale raad van Antwerpen doet voordrachten voor veertien plaatsen : de eerste, de vijfde, de negende, de veertiende, de zestiende, de negentiende, de twee en twintigste, de zes en twintigste, de dertigste, de vier en dertigste, de acht en

dertigste, de vier en veertigste, de zeven en veertigste en de vijftigste.

» De provinciale raad van Brabant doet voordrachten voor twee en twintig plaatsen : de tweede, de vierde, de zesde, de achtste, de tiende, de twaalfde, de vijftiende, de zeventiende, de twintigste, de drie en twintigste, de vijf en twintigste, de acht en twintigste, de een en dertigste, de drie en dertigste, de vijf en dertigste, de zeven en dertigste, de negen en dertigste, de een en veertigste, de drie en veertigste, de zes en veertigste, de negen en veertigste en de twee en vijftigste.

» De provinciale raad van Henegouwen doet voordrachten voor zestien plaatsen : de derde, de zevende, de elfde, de dertiende, de achttiende, de een en twintigste, de vier en twintigste, de zeven en twintigste, de negen en twintigste, de twee en dertigste, de zes en dertigste, de veertigste, de twee en veertigste, de vijf en veertigste, de acht en veertigste en de een en vijftigste. »

§ 2. Artikel 4, 2°, van de wet van 18 Augustus 1929 wordt gewijzigd als volgt :

« Een negen en twintigsten, een dertigsten, een één en dertigsten, een twee en dertigsten, een drie en dertigsten, een vier en dertigsten, een vijf en dertigsten, een zes en dertigsten raadsheer bij het Hof van Beroep te Brussel. »

§ 3. Artikel 5, 1°, van de wet van 18 Augustus 1928, gewijzigd bij de wet van 29 Maart 1929, wordt door de volgende bepaling vervangen :

« Bij het Hof van Beroep te Brussel, door een procureur-generaal, een eerste-advocaat-generaal, tien advocaten-generaal en vier substituut-procureurs-generaal. »

Art. 51. § 1. In de drie Hoven van Beroep worden er burgerlijke en correctionele kamers gevormd voor zaken met rechtspleging in het Fransch alsook burgerlijke en correctionele kamers voor zaken met rechtspleging in het Nederlandsch. In het Hof van Beroep te Brussel kunnen, bovendien, een of meer kamers opgericht worden, die tevens kennis nemen van zaken waarvan de rechtspleging in het Nederlandsch geschiedt en van zaken waarvan de rechtspleging in het Fransch geschiedt. Het aantal der eene en der andere wordt door koninklijk besluit, volgens de noodwendigheden van den dienst, vastgesteld.

De magistraten van het Hof alsook die van het parket-generaal, die het bewijs van hun kennis van beide landstalen hebben geleverd, worden aangeduid voor de eene en de andere dier kamers. Diegenen onder hen, welke slechts het bewijs van hun kennis van één landstaal hebben geleverd, kunnen

alleen voor die kamers worden aangeduid, welke kennis nemen van de in die tabel behandelde zaken.

§ 2. Niemand kan benoemd worden tot procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel, indien hij het bewijs niet levert van zijn kennis van beide landstalen.

Bij de Hoven van Beroep te Luik en te Gent moeten twee leden van het parket-generaal het bewijs leveren van hun kennis van beide landstalen.

In het Hof van Beroep te Luik moeten ten minste één raadsheer en één advocaat-generaal of een substituit-procureur-generaal voldoende Duitsch kennen.

Niemand kan benoemd worden tot een rechterlijk ambt bij het Hof van Beroep te Luik, indien hij niet het bewijs levert van zijn kennis van het Fransch.

Niemand kan benoemd worden tot een rechterlijk ambt bij het Hof van Beroep te Gent, indien hij het bewijs niet levert van zijn kennis van het Nederlandsch.

§ 3. Het bewijs van de kennis van de talen, in dit artikel voorzien, behoudens hetgeen de toereikende kennis van het Duitsch betreft, wordt geleverd overeenkomstig de bepalingen van artikel 40 van de wet van 31 Mei 1929, zooals het door artikel 43 van deze wet werd gewijzigd.

Art. 52. § 1. Artikel 120 van de wet van 18 Juni 1869 op de rechterlijke organisatie (Hoofdtuk VI. — Van het Hof van Verbreking), wordt vervangen door den volgende tekst :

« Art. 120. Zij is samengesteld uit een eerste-voorzitter, een kamer-voorzitter en zeventien raadsleden. »

§ 2. Artikel 122 derzelfde wet wordt aangevuld als volgt :

« De Koning kan, zoo de behoeften van den dienst het vergen, een of twee aanvullende griffiers benoemen. »

§ 3. Artikel 123 van dezelfde wet wordt vervangen door den volgende tekst :

« Art. 123. Niemand kan benoemd worden tot eerste-voorzitter, kamervoorzitter, procureur-generaal, raadsheer of advocaat-generaal, indien hij niet ten volle dertig jaar oud is, indien hij geen doctor in de rechten is en, gedurende ten minste tien jaar, aan de balie was gehecht, rechterlijke ambten heeft vervuld of de rechten heeft onderwezen in eene Belgische universitet. Bovendien, moeten de eerste-voorzitter, de kamervoorzitter, de procureur-generaal of een advocaat-generaal het bewijs leveren van hun kennis van beide landstalen; acht raads-

heeren en twee leden van het parket moeten het bewijs leveren van hun kennis van het Fransch, de overige raadsheeren en de leden van het parket moeten het bewijs leveren van hun kennis van het Nederlandsch.

» Dit bewijs wordt geleverd overeenkomstig de beschikkingen van artikel 40 van de wet van 21 Mei 1929, gewijzigd door artikel 43 van de wet op het gebruik der talen in rechtszaken. »

§ 4. In alinea 1 van artikel 134 van dezelfde wet wordt het getal 8 vervangen door het getal 9.

§ 5. Artikel 135 derzelfde wet wordt door de volgende bepaling vervangen :

« Art. 135. De beschuldigingen ingesteld tegen de ministers worden, bij uitvoering van artikel 90 der Grondwet, berecht in vereenigde zitting, die in even getal moet zetelen en ten minste tien leden tellen.

» In al de overige gevallen, waarin het Hof in vereenigde zitting moet zetelen, doet het dit in on-even getal en moet het ten minste negen leden tellen. »

Art. 53. § 1. In de provinciën en het arrondissement vermeld in het eerste artikel, kan niemand benoemd worden tot het ambt van griffier bij een der aldaar gevestigde rechtscolleges, indien hij het bewijs niet levert van zijn kennis van het Fransch.

De griffiers die gehecht worden aan eene Vlaamsche kamer van het Hof van Beroep te Luik, of van een krijgsraad, moeten, bovendien, het bewijs leveren van hun kennis van het Nederlandsch.

§ 2. In de provinciën en het arrondissement vermeld in artikel 2, kan niemand benoemd worden tot het ambt van griffier bij een der aldaar gevestigde rechtscolleges, indien hij het bewijs niet levert van zijn kennis van het Nederlandsch.

De griffiers die gehecht worden aan een Fransche kamer van het Hof van Beroep te Gent, of van een krijgsraad, moeten, bovendien, het bewijs leveren van hun kennis van het Fransch.

§ 3. In het arrondissement Brussel kan niemand benoemd worden tot het ambt van griffier bij een der aldaar gevestigde rechtscolleges, indien hij het bewijs niet levert van zijn kennis van beide landstalen.

§ 4. De beschikkingen der vorige drie alinea's zijn toepasselijk op de adjunct-griffiers en op de boven-tallige griffiers.

§ 5. Het bewijs der kennis van de eene of de andere van beide landstalen wordt geleverd door overlegging van een studiebewijs, afgeleverd door een

onderwijsinrichting onderworpen aan de wet van 24 Juli 1932 houdende de taalregeling in het lager en in het middelbaar onderwijs.

Het bewijs der kennis van de andere landstaal wordt geleverd door middel van een examen dat bestaat in een mondelinge en een schriftelijke proef. Een koninklijk besluit bepaalt de stof van dit examen, alsook de samenstelling en de werkwijze van de examencommissie die het afneemt.

Wordt geen studiebewijs overgelegd, dan wordt het bewijs der kennis van beide landstalen geleverd door middel van het in de vorige alinea voorziene examen.

§ 6. Een griffier bij het Hof van Beroep, te Luik, een griffier bij de rechtbank van eersten aanleg en bij de rechtbank van koophandel te Verviers, alsook de griffiers van de vredegerichten te Eupen, Sint-Vith, Aubel en Limburg en de griffier bij den werkrechttersraad te Eupen moeten voldoende Duitsch kennen.

Art. 54. § 1. Niemand kan benoemd worden tot hoofdgriffier bij het Hof van Verbreking noch tot hoofdgriffier bij het Hof van Beroep te Brussel, indien hij het bewijs niet levert van zijn kennis van beide landstalen.

De griffiers bij het Hof van Verbreking moeten het bewijs leveren, de eene van zijn kennis van het Nederlandsch, de andere van zijn kennis van het Fransch. Dit bewijs wordt geleverd overeenkomstig de bepalingen van artikel 40 van de wet van 21 Mei 1929, gewijzigd door artikel 43 van deze wet.

§ 2. De griffier van het militair gerechtshof en een der adjunct-griffiers moeten het bewijs leveren van hun kennis van beide landstalen. Dit bewijs wordt geleverd overeenkomstig § 5 van artikel 53.

HOOFDSTUK VII. — *Overgangsbepalingen.*

Art. 55. § 1. Wanneer de verweerder woonachtig is in eene Vlaamsche gemeente gelegen binnen het gebied van een rechtsmacht waar, krachtens het eerste artikel, de rechtspleging in het Fransch moet gevoerd worden of, wanneer hij woonachtig is in eene Waalsche gemeente gelegen binnen het gebied van een rechtsmacht waar, krachtens artikel 2, de rechtspleging in het Nederlandsch moet gevoerd worden, wordt het gebruik der talen geregeld als volgt, gedurende de drie jaren die volgen op het van kracht worden dezer wet :

De akte tot inleiding van het geding wordt in het Nederlandsch of in het Fransch gesteld, naar gelang dat de verweerder in eene Vlaamsche of eene Waalsche gemeente woonachtig is.

De rechtspleging wordt voortgezet in de taal gebezigd voor het opstellen van de akte tot inleiding van het geding.

Indien de rechter of de ambtenaar van het openbaar ministerie de taal der akte tot inleiding van het geding niet kent, wordt de zaak verwezen voor de meest nabije of gemakkelijkst te bereiken rechtbank van denzelfden rang van een ander taalgewest, tenzij de verweerder, vóór alle verweer en alle exceptie, zelfs van onbevoegdheid, vraagt dat de rechtspleging in de andere landstaal wordt voortgezet.

De in de vorige alinea voorziene aanvraag wordt mondeling gedaan door den verweerder die in persoon verschijnt; zij wordt schriftelijk ingediend indien de verweerder bij lasthebber verschijnt.

De rechter doet op staanden voet uitspraak. Hij kan de aanvraag verwerpen, indien uit de elementen van de zaak blijkt dat de verweerder een toereikende kennis van de taal gebruikt in de akte tot inleiding van het geding. De beslissing van den rechter moet met redenen omkleed zijn; zij is niet voor verzet of voor beroep vatbaar en is uitvoerbaar op de minuut en vóór de registratie, zonder andere rechtspleging of vormvereischte. De uitspraak van de beslissing, zelfs in afwezigheid van partijen, geldt als betekening.

§ 2. Wanneer, in dezelfde zaak, verscheidene verweerdens zijn, wordt de akte tot inleiding van het geding in het Fransch of in het Nederlandsch gesteld, naar gelang dat de woonplaats van de meerderheid van de verweerdens in een Waalsche of in eene Vlaamsche gemeente gelegen is. In geval van gelijkheid, wordt de akte tot inleiding van het geding gesteld in het Fransch of in het Nederlandsch, ter keus van den eischer.

De verwijzing wordt niet uitgesproken, indien de in de vorige paragraaf voorziene aanvraag werd ingediend door de meerderheid van de verweerdens. In geval van gelijkheid, beslist de rechter over de verwijzing van de zaak. Die beslissing is noch voor verzet noch voor beroep vatbaar.

Art. 56. § 1. De verdachte, woonachtig in een Vlaamsche gemeente gelegen binnen het gebied van een rechtsmacht waar, krachtens het eerste artikel, de rechtspleging in het Fransch moet gevoerd worden, of woonachtig in een Waalsche gemeente gelegen binnen het gebied van een rechtsmacht waar, krachtens artikel 2, de rechtspleging in het Nederlandsch moet gevoerd worden, kan, gedurende de drie jaren die volgen op het van kracht worden der wet, vorderen dat, voor die rechtsmacht, de rechtspleging in de andere taal wordt voortgezet.

Indien de rechter bij wien de zaak aanhangig gemaakt werd, of de ambtenaar van het openbaar ministerie de taal door verdachte gekozen niet ken-

nen, wordt deze verwezen voor de meest nabije of gemakkelijkst te bereiken rechtsmacht van denzelfden rang, in een ander taalgebied.

§ 2. De vraag wordt ingediend door verzoekschrift, langs de griffie gericht tot den voorzitter van de betrokken rechtbank, of zelfs mondeling, vóór alle verweer en alle exceptie.

Is een onderzoeksrechter aangezocht geworden de zaak te onderzoeken, dan moet verdachte zijn verzoekschrift indienen vóór de raadkamer die daarover uitspraak doet, terzelfdertijd als zij de door artikel 129 van het Wetboek van Strafvordering of door artikel 130 van hetzelfde Wetboek voorziene beschikking verleent.

§ 3. Wanneer meerdere verdachten in dezelfde zaak betrokken zijn, wordt de in de vorige paragraaf voorziene aanvraag slechts ingewilligd, wanneer zij door de meerderheid der verdachten ingediend wordt.

Art. 57. Wanneer een burgerlijke of correctioneel rechtsmacht, buiten een Hof van Beroep, waarvan de zetel gevestigd is in een der provinciën of in het arrondissement in artikel 1 aangeduid, in hooger beroep, kennis neemt van in het Nederlandsch gevonniste zaken, wordt de zaak verwezen naar de meest nabije of gemakkelijkst te bereiken rechtsmacht van denzelfden rang, in een ander taalgebied.

Evenzoo, wanneer een burgerlijke of correctioneel rechtsmacht, buiten een Hof van Beroep, waarvan de zetel gevestigd is in een der provinciën of in het arrondissement, in artikel 2 aangeduid, in hooger beroep, kennis neemt van in het Fransch gevonniste zaken, en de rechter bij wien de zaak ahangig gemaakt werd of de ambtenaar van het openbaar ministerie die taal niet kennen, wordt de zaak verwezen naar de meest nabije of gemakkelijkst te bereiken rechtsmacht van denzelfden rang, in een ander taalgebied.

Art. 58. Een koninklijk besluit duidt de in de artikelen 55 en 56 bedoelde gemeenten aan, volgens de jongste tienjaarlijksche telling en overeenkomstig artikel 42, alsmede de rechtbanken naar de welke de zaak moet verwezen worden, bij toepassing van de artikelen 55, 56 en 57.

Art. 59. Zoo de partij er zich niet tegen verzet, mag haar raadsman in het Fransch pleiten vóór de rechtbanken waarvan de zetel is gevestigd in de provinciën en het arrondissement in het eerste artikel aangeduid en waar, overeenkomstig de artikelen 55 en 56, de rechtspleging in het Nederlandsch wordt gevoerd.

Evenzoo, indien partij er zich niet tegen verzet, mag haar raadsman het Nederlandsch gebruiken, vóór de rechtbanken waarvan de zetel is gevestigd in de provinciën en het arrondissement in artikel 2 aangeduid en waar, overeenkomstig de artikelen 55, 56 en 57, alinea 2, de rechtspleging in het Fransch geschiedt.

Art. 60. § 1. De in artikel 43 voorziene beschikkingen zijn niet toepasselijk op hen die, vóór 1 Januari 1938, het diploma van doctor in de rechten of het diploma van candidaat-notaris of van licentiaat in het notariaat behaalden en zich gevoegd hebben of zullen gevoegd hebben hetzij naar artikel 49 van de wet van 10 April 1890-3 Juli 1891 op de toekenning der academische graden en het programma der universiteitsexamens, zooals dat aangevuld werd door artikel 7 van de wet van 31 Juli 1923 op het gebruik der talen in de Universiteit, te Gent, hetzij naar artikel 40 van de wet van 21 Mei 1929 op de toekenning der academische graden en het programma der universiteitsexamens.

§ 2. De in artikel 47 van deze wet voorziene beschikkingen zullen slechts bij de eerstkomende verkiezingen voor de vorming van de rechtbanken van koophandel en van de werkrechtshraden worden toegepast.

§ 3. Ieder lid van een rechtscollège wordt aangezien als belet, wanneer hij de taal niet kent welke, overeenkomstig deze wet, dient te worden gebruikt. Indien, om reden van dit belet, het onmogelijk is, in een rechtscollège, den zetel samen te stellen, wordt de zaak verwezen naar een andere rechtbank van denzelfden rang en van hetzelfde beroepsrechtsgebied.

De verwijzing geschiedt overeenkomstig de artikelen 7 en 20; de beslissing is noch voor verzet noch voor beroep vatbaar.

Art. 61. De beschikking van artikel 52, waardoor de kennis van beide landstalen opgelegd wordt aan den eerste-voorzitter van het Hof van Verbreking, aan den kamervoorzitter of aan den procureur-generaal bij dat Hof, is niet van toepassing op de magistraten die, vóór de afkondiging van deze wet, tot raadsheer of advocaat-generaal bij het Hof van Verbreking werden benoemd.

Art. 62. Voor de eerste twee benoemingen van raadsheer bij het Hof van Beroep te Brussel, die zullen plaats hebben onmiddellijk na het van kracht worden van deze wet, wordt de in artikel 50 voorziene orde van voordracht geschorst; de provinciale raad van Brabant zal voordrachten doen voor de eerste van die twee plaatsen en de provinciale raad van Antwerpen voor de tweede.

Art. 63. Gedurende een termijn van twee jaar, te rekenen vanaf het van kracht worden dezer wet, mag het Hof van Beroep te Brussel, in burgerlijke zaken, zijn arresten in het Fransch verleen, indien de pleidooien in die taal werden gehouden, niettegenstaande de rechtspleging in het Nederlandsch geschiedde.

Art. 64. De advocaten die vóór 1 Januari 1930 het diploma van doctor in de rechten behaald hebben, kunnen, in burgerlijke zaken en in handelszaken, voor hun pleidooien alleen, de taal bezigen die zij verkiezen; vóór de strafrechten, andere dan de Hoven van Assisen, hebben zij, op uitdrukkelijk verzoek van den verdachte wiens verdediging zij waarnemen, hetzelfde recht.

Gedurende een termijn van vijf jaar, te rekenen vanaf het van kracht worden dezer wet, hebben de advocaten die het diploma van doctor in de rechten na 1 Januari 1930 bekomen hebben, het in de vorige alinea verleende recht.

Art. 65. Tot 15 September 1945, kunnen de advocaten bij het Hof van Verbreking, die vóór 1 Januari 1934 benoemd werden, voor het opmaken van het verzoekschrift tot inleiding van de voorziening, alsmede voor het opstellen der memories, de taal bezigen die zij verkiezen.

Art. 66. De werkelijke en plaatsvervangende rechters in de rechtbanken van koophandel, de voorzitters en de ondervoorzitters inbegrepen, die in functie zijn bij het van kracht worden van deze wet, met uitzondering van de magistraten bij de rechtbank van koophandel te Brussel, moeten, binnen de maand na dien datum, de bij artikel 47 van deze wet voorziene verklaring overmaken aan den Minister van Justitie. Wordt deze verklaring niet overgemaakt, dan worden zij als ontslagnemend aangezien op den datum van 15 Maart 1936.

Den tweeden Zondag van de maand Januari 1936 zullen verkiezingen voor de rechtbanken van koophandel plaats hebben ter voorziening in de mandaten der ontslagnemende rechters. Er zal gebruik worden gemaakt van de kiezerslijsten voor de rechtbanken van koophandel en van de groepeeringsgemeenten die gediend hebben voor de verkiezingen van 1933. De kandidaten zullen op afzonderlijke lijsten worden ingeschreven, naar gelang dat zij in 1932 of in 1933 verkozen rechters moeten vervangen. De gekozen leden zullen den termijn voleindigen van degenen die zij vervangen.

In de vervanging van de ontslagnemende voorzitters en ondervoorzitters wordt voorzien door de algemene vergadering van de leden der rechtbank, met inbegrip van de plaatsvervangende rechters, bij

het in dienst treden van de nieuwgekozen rechters, binnen de vormen voorzien bij artikel 9 der wet van 13 Juli 1924, gewijzigd bij de wet van 10 April 1934.

Op dien datum gekozen voorzitters en ondervoorzitters zullen den termijn voleindigen van degenen die zij vervangen.

HOOFDSTUK VIII. — *Inwerkingtreding.*

Art. 67. Alle wettelijke beschikkingen of besluiten die niet met deze wet overeenkomen, zijn vervallen.

Art. 68. Onder voorbehoud van de voorafgaande overgangsbepalingen, zal deze wet op 15 September 1935 van kracht worden.

Zij is niet toepasselijk op de vóór dien datum ingeleide zaken of ingestelde vervolgingen.

Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door den «Moniteur» bekend gemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 15 Juni 1935.

(1) Zitting 1932-1933.

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

Parlementaire bescheiden. — Wetsontwerp op het gebruik der talen in burgerlijke zaken en handelszaken in de provinciën West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen, Antwerpen en Limburg, alsook in de arrondissementen Brussel en Leuven, nr 33; Wetsontwerp op het gebruik der talen voor het Hof van Verbreking, nr 34; Wetsvoorstel op het gebruik der Nederlandsch; taal in gerechtszaken, nr 35. — Verslag namens de commissie uitgebracht door den heer Marck, nr 136. — Amendementen van de regeering, nr 216.

Zitting 1933-1934.

Amendementen van de regeering, nr 16. — Aanvullend verslag namens de commissie uitgebracht door den heer Marck, nr 135. — Amendementen van de regeering, nr 196. — Tekst in 1e lezing aangenomen, nr 214.

Handelingen. — Behandeling en aanneming. Vergaderingen van 18, 19, 24, 25 October 1933; 7, 8, 9 November 1933; 8, 9, 15, 16, 22, 23 en 31 Mei 1934.

Senaat.

Bescheiden. — Wetsontwerp overgemaakt door de Kamer der Volksvertegenwoordigers, nr 135.

Zitting 1934-1935.

Verslag namens de commissie uitgebracht door den heer J. Declercq, nr 86. — Amendementen van de regeering.

Handelingen. — Behandeling en aanneming. Vergaderingen van 9, 10 en 11 April 1935.

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

Bescheiden. — Ontwerp door den Senaat gewijzigd, nr 127. — Verslag namens de commissie uitgebracht door den heer Marck, nr 135.

Handelingen. — Behandeling en aanneming. Vergaderingen van 4 en 5 Juni 1935.

MEDEDEELINGEN

Congres van de Belgische Balie

onder de Hooge bescherming van den Heer Minister van Justitie

Brussel, 5-7 Juli 1935

Het Congres van de Belgische Balie, ingericht door het *Verbond der Belgische advocaten*, zal gehouden worden te Brussel, van Vrijdag, 5 tot Zondag, 7 Juli 1935, ter gelegenheid van de Algemeene Wereldtentoonstelling van Brussel.

WERKEN VAN HET CONGRES

Het Congres, in secties vergaderd, zal, overeenkomstig het hiernavolgend reglement, de volgende vraagstukken bestudeeren :

1ste Sectie. — De vereenvoudiging der Proceduur met 't oog op een spoediger en minder kostbare Rechtspleging. Verslaggever : Mter Charles Van Reepinghen (Brussel).

2e Sectie. — De Crisis bij de Balie. Verslaggevers : Mters Gaston Collon, voorzitter van de Conferentie der Jonge Balie van Brussel en Henry Van Leynseele. (in 't Nederlandsch).

3e Sectie. — Pensioenfondsen voor advocaten. Verslaggevers : Mters Xavier Janne (Verviers) en Charles Gheude (Brussel).

De sectievergaderingen en de algemeene vergaderingen zullen gehouden worden in de Tentoonstelling.

Het Congres zal zetelen op dezelfde datums als het Xle Congres van de *Internationale Unie der advocaten*.

De plechtige openingszitting en zekere ontvangsten zullen gemeen zijn aan de beide Congressen.

PROGRAMMA VAN HET CONGRES

Donderdag, 4 Juli : 21 ure : Ontvangst door den heer Minister van Justitie in zijn Hotel, Wetstraat, Nr 16.

Vrijdag, 5 Juli : ten 10 ure : Plechtige openingszitting van het Nationaal Congres en van het Internationaal Congres, in het Paleis van Justitie, in de groote Gerechtszaal van het Hof van Verbreking. Toespraak door den Heer Stokhouder der Balie van Brussel.

Voordracht door Meester Appleton, voorzitter stichter van de «Association nationale des avocats de France et des Colonies» : Victor Hugo, la Justice et le Droit.

Regeling van de werken der Congressen.

Samenstelling der Secties.

Ten 12 ure : Vertrek per auto of auto-car van het Paleis van Justitie naar de Tentoonstelling.

Middagmaal, *ad libitum*, in de Tentoonstelling.

Ten 12 1/2 tot 17 ure : Vergaderingen der Secties.

Ten 20 ure : Opvoering van het Vlaamsch Mysteriespel : «Elckerlyk», onder leiding van den heer Herman Teirlinck.

Ten 21 ure : Bezichtiging van «Oud-België», in de Tentoonstelling.

Zaterdag, 6 Juli : Van 10 tot 12 ure : Vergaderingen der Secties of algemeene vergadering, in de Tentoonstelling.

Van 14 tot 16 ure : Algemeene vergadering, bespreking van de verslagen der Secties.

Ten 17 ure : Bezichtiging van het Stadhuis, Ontvangst door het College van Burgemeester en Schepenen. Thee aangeboden door de Stad Brussel.

Ten 20 ure : Tooneelavond ingericht in het Paleis van Schoone Kunsten, door het Tooneelgezelschap der Balie van Brussel.

Zondag, 7 Juli : Ten 10 ure : Vergadering van het Verbond der Belgische advocaten, bestuursvergadering (in de Vergaderzaal van den Provincialen Raad) (1).

(1) Agenda van de vergadering :

Verslag van den Algemeen secretaris over het dienstjaar 1934-1935.

Verslag van den Penningmeester.

Tweede stemming over de beslissingen genomen in buitengewone vergadering in den loop van het dienstjaar.

Vernieuwing van het Bureau : verkiezing van een Algemeen secretaris en van vier secretarissen, van een hoofdpenningsmeester en van een toegevoegd penningmeester, van vier ondervoorzitters ter vervanging van Mters Joye (Veurne), Albert (Tongeren), Fulgence Masson (Bergen) en Appelman (Aarlen).

Aanwijzing van een eere-voorzitter.

Vaststelling van den Zetel en van de Agenda der Algemeene Vergadering van het aanstaande jaar.

Maatregelen welke dienen genomen met 't oog op de vier van het vijftigjarig bestaan van het Verbond in 1936.

Ten 12 1/2 ure : Feestmaal ter gelegenheid van de sluiting der Congressen in de salons van het Provinciaal Bestuur, die welwillend te hunner beschikking worden gesteld.

N. B. — Na het feestmaal, zullen uitstapjes in de omgeving van Brussel groepswijze kunnen ingericht worden, dank zij de welwillendheid der Brusselsche collega's die een auto bezitten.

REGLEMENT VAN HET CONGRES

Artikel één. — Het Congres der Belgische Balie wordt ingericht door het Verbond der Belgische advocaten, vertegenwoordigd door zijn Bureau, hetwelk Commissarissen heeft bijgenomen met 't oog op de goede werking van het Congres.

Art. II. — In de eerste vergadering zal worden overgegaan tot de benoeming van het Bureau, hetwelk de leiding zal nemen van de werken der zitting.

Art. III. — De agenda bevat in hoofdzaak de studie der drie hiernavolgende vraagstukken van rechtstreeksch beroepsbelang :

1° Vereenvoudiging der Proceduur met 't oog op een spoediger en minder kostbare Rechtspleging;

2° De Crisis bij de Balie;

3° De Pensioenfondsen voor advocaten.

Het Bureau van het Verbond zal, desnoods, die Agenda mogen aanvullen.

Art. IV. — De vraagstukken welke op de agenda voorkomen, zullen in vergaderingen der Secties besproken worden, om er vervolgens verslag van te geven in algemeene vergadering. Een Sectie wordt ingesteld voor elk der vraagstukken die op de Agenda staan. De Secties wijzen haar voorzitter, haar secretaris, en, desnoods, haar verslaggever aan.

Art. V. — De congressisten die wenschen een nota of een mededeeling voor te dragen over een der vraagstukken vermeld in artikel III, zullen ten spoedigste en uiterlijk tegen 15 Juni 1935, den tekst ervan, alsook een samenvatting laten geworden aan het Hoofdsecretariaat van het Verbond der Belgische advocaten, Paleis van Justitie, Brussel.

Art. VI. — Geen enkel lid van het Congres, buiten de verslaggevers, zal gedurende meer dan vijftien minuten het woord mogen voeren, behoudens advies der Vergadering.

Iedereen zal, in geval van bespreking, een recht op repliek hebben, van hoogstens tien minuten. De voorzitter die opdracht heeft den gang der debatten en de stemming van dagorden als conclusie van die debatten te verzekeren, zal, desnoods, den spreek-tijd die den congressisten wordt verleend, beneden den hierboven bepaalde reglementairen duur mogen beperken.

Art. VII. — Elke spreker zal, na de vergadering een samenvatting van zijn tusschenkomt aan den secretaris der sectie of aan den secretaris van het Congres laten geworden, dit om het opstellen van het zittingsverslag te vergemakkelijken en de juistheid ervan te verzekeren.

Art. VIII. — Het gebruik der talen is vrij; elke verslaggever of spreker is gerechtigd om, 't zij persoonlijk, 't zij met behulp van een anderen congressist, een beknopte vertaling, in 't Fransch of in 't Nederlandsch, van zijn uiteenzetting te geven.

Art. IX. — De verslagen, de mededeelingen en de besprekingen zullen, 't zij *in extenso*, 't zij in beknopt overzicht, gepubliceerd worden. De deelnemers zullen een exemplaar van het zittingsverslag van het Congres ontvangen.

Art. X. — Het Bureau zal over elk geval, welk door dit reglement niet voorzien is, beslissen.

A. — Reiskosten.

Elke congressist zal, op vertoon van de speciale kaart die hem zal afgeleverd worden, voor zich persoonlijk een *vermindering van 35 pro cent* op de Belgische spoorwegen genieten.

Die vermindering, toegestaan op de heen- en terugreis tusschen het vertrekpunt en Brussel, zal lopen van den dag voor de opening van het Congres, 't zij den 4 Juli, tot den dag na de sluiting, 't zij den 8 Juli.

De congressisten die zouden verlangen elken dag naar hun vertrekpunt terug te keeren, tijdens den duur van het Congres, zal een kaart van congressist voor elke gedane heen- en terugreis kunnen afgeleverd worden.

B. — Toegang tot de Tentoonstelling.

De kaarten voorzien voor de verminderingen welke door de Spoorwegen worden toegestaan, zullen aan de congressisten, tijdens den duur van het Congres, kosteloos toegang tot de Tentoonstelling geven.

Hun echtgenooten zullen eveneens kosteloos toegang genieten en de kinderen die hen vergezellen zullen, op vertoon van een speciale kaart, verminderingen bekomen op den prijs der toegangen of abonnementen.

Logement.

Het inrichtend Bureau vestigt de aandacht der congressisten op de noodzakelijkheid zich ten spoedigste een logement te Brussel te verschaffen, gezien den toeloop der bezoekers, inzonderheid in Juli, ter gelegenheid van de Tentoonstelling.

Het herinnert eraan dat een *Officieel Bureau voor logement* de inkwartiering bij de particulieren inricht (zetel van dit bureau: Noordoorgang: Rogierplaats).

Om de congressisten hulpzaam te zijn, heeft het Bureau zich de diensten verzekerd van een der beste agentschappen van Brussel: «Voyages Joseph Dumoulin», 77-79, Adolphe Maxlaan en heeft voor de leden van het Congres speciale prijzen voor kost en inwoning bekomen. Het Bureau verzoekt de congressisten zich rechtstreeks met dit agentschap in verbinding te stellen.

Inschrijvingsrecht voor het Congres.

Het bedrag der inschrijving voor het Congres, welke recht geeft op al de ontvangsten der feestelijkheden, het feestmaal inbegrepen, is voor elk lid der Belgische Balie, *aangesloten of niet bij het Verbond der Belgische advocaten*, eenvormig vastgesteld op de som van 120 frank, *verminderd op 100 frank voor de stagisten*.

De inschrijvers die wenschen zich bij het *Verbond der Belgische advocaten* aan te sluiten, zullen vrijgesteld zijn van de betaling der bijdrage voor 1935 — daar die bijdrage beschouwd wordt als gekweten zijnde door de storting van het bedrag der inschrijving voor het Congres.

De toetreding tot dit laatste geschiedt door het inzenden van het Bulletin dat ge bladzijde 33 zult vinden, die moet worden ingevuld, afgeknipt en, vóór den 1 Juli teruggezonden naar het *Hoofdsecretariaat van het Verbond der Belgische advocaten*, Paleis van Justitie, Brussel, en door storting van het inschrijvingsrecht op de postcheekrekening Nr 84.077, Brussel (*Verbond der Belgische advocaten*).

RECHTERLIJK LEVEN

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 15 Juni 1935:

Zijn benoemd:

Tot deurwaarder bij de rechtbank van eersten aanleg te Ieperen, de heer Roegers D. V., candidaat-deurwaarder te Herenthals, ter vervanging van wijlen den heer Goigne;

Is aangeduid om gedurende een nieuwen termijn van drie jaren met ingang van 21 Juni 1935, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Gent waar te nemen, de heer Van Eeckhaute, rechter in die rechtbank;

Is de heer Viaene J., vrederechter van het kanton Loochristy, belast met de bediening van het kanton Assenede;

Is de heer Butaye C. J. B., vrederechter van het kanton Eecloo, belast met de bediening van het vredegerecht van het kanton Caprycke.

NOTARIAAT

Bij koninklijke besluiten van 15 Juni 1935:

Is aan den heer Hamoir E. M. O. Ch. G., op zijn verzoek, ontslag verleend uit zijn ambt van notaris ter standplaats Namen;

Is tot notaris ter standplaats Namen benoemd, de heer Watillon G. M. A. J. G., candidaat-notaris te Montignies-sur-Sambre, ter vervanging van den heer Hamoir.